CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"By grace are ye saved through faith; and that not of yourselves; it is the gift of God." Eph. 2 : 8

FEBRUARY 26th, 1960 - No. 433 - 12 Pages • P.O. BOX 312, ST. B. HAMILTON, ONT.

15th year of publication
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario.

Van Oudewater tot Nova-Scotia

Bent U wel eens in Oudewater geweest? Het is maar een kleine plaats. Zij die er vandaan komen zijn er trots op, maar tot grote beroemdheid is het plaatsje nooit gekomen. Toch is er een goede kans dat de naam Oudewater ons dit jaar nog wel eens vaker dan voorheen onder de ogen zal komen. Oudewater heeft namelijk, zij het dan op uiterst bescheiden wijze, een rol gespeeld in de kerkgeschiedenis.

Over enkele maanden is het 400 jaar geleden dat in Oudewater een jongetje geboren werd met de alledaagse naam van Jaap Hermans. Een pienter joch, maar niet al te sterk. U hebt ongetwijfeld wel eens van hem gehoord, maar dan onder een veel minder alledaagse en veel deftiger naam, namelijk Jacobus Arminius.

Jaap was uiterst intelligent. Op zijn zestiende jaar al staat hij als student ingeschreven aan de nauwelijks een jaar oude en later zo beroemd geworden universiteit van Leiden. Een stel zakenmensen, die er warmpjes bijzitten in Amsterdam, interesseert zich hevig voor deze jongeman. Ze zien wat in hem! Een studietijd in het befaamde Geneve, bij de al even vermaarde Bezar, was het directe gevolg.

Natuurlijk, in Geneve zei Jaap wel eens dingen die niet helemaal door de gereformeerde beugel konden. Hij reed ook wel eens een niet bepaald orthodoxe schaats. Maar een geruststellend briefje van de heren professoren deed dan de gemoederen in het statig Amsterdam weer wat bedaren.

Een dag of wat voor zijn zevenentwintigste verjaardag wordt Jacob als candidaat tot het ambt van predikant door de classis Amsterdam toegelaten. Nog geen jaar later doet hij zijn intrede als dominee van Amsterdam, in een gemeente die hem meteen graag mag.

Totdat er hier en daar opschudding begint te komen over wat Ds. Arminius op zijn preekstoel staat te leraren. Collega Plancius vond Arminius' ideeën over de uitverkiezing eerlijk gezegd maar zo zo, om ons nu maar eens wat zachtzinnig uit te drukken. Echte ruzie komt er niet, want Ds. Arminius belooft in zijn preken niet tegen de belijdenis in te gaan.

Maar, daarmee is de kous niet af. In het jaar 1603 wordt Arminius benoemd tot hoogleraar in Leiden. Professor Gomarus is bepaald niet in zijn nopjes met deze collega. En in Amsterdam vraagt menigeen zich af wat nu eigenlijk beter was geweest: dat Arminius vanaf een Amsterdamse preekstoel de zaak staat te bederven of dat hij hetzelfde doet vanaf een Leidse katheder. Maar hoe dan ook, Oudewater's Jaap Hermans, zoon van de messenmaker van het dorp, is voortaan professor Jacobus Arminius.

Wat er dan volgt is een boeiende historie, als U van kuiperijen en intrigues houdt. Het zijn crisisjaren voor het calvinisme in de Nederlanden. Maar ook jaren die gaan uitlopen op dat diep-ontroerend en toch zo stoer stuk belijden van de Synode van Dordt in 1618-1619.

In zijn boek over de Christelijke Kerk in Canada stipt professor Walsh even een verband aan tussen leringen en leerlingen van Arminius en de eerste immigranten van Engelse stam in Nova Scotia. Van Oudewater tot Nova Scotia, dat was in die tijd dus blijkbaar ook al niet ze heel ver! Arminianisme in Canada, daar zou een dik boek over te schrijven zijn, en het zou ons bijster interesseren ook!

Maar wat ons op dit moment bezighoudt is dat op het Calvijnjaar een ander jaar volgt dat zich evenzeer leent tot herinnering, het geboortejaar van die jonggestorven (1609) professor wiens woord en gedachte zo'n listige, venijnige en scherpe aanval vormden op het hart van het calvinisme.

Na 1959 komt 1960. In zekere zin kunnen we nu zeggen: na Calvijn kwam Arminius. Na de reformatie komt het verzet, of ook wel de aanval van binnenuit. Na de Institutie komt de Remonstrantie. En dit is zeer zeker niet uitsluitend een zaak van theologische wetenschap, evenmin als wij calvinisme en theologie zullen mogen vereenzelvigen. We willen maar zeggen dat bij dit conflict niet alleen de dominees betrokken zijn die dogmatieken bestuderen en kerkgeschiedeniswerken in hun boekenkast hebben staan. Het gaat ons allen aan, iets wat de Dordtse synode heeft begrepen toen ze in dat internationaal gezelschap een belijden ging formuleren voor die schoenmaker en zijn vrouw die hun jonge kindje zo plotseling verloren (zie Dordtse Leerregels I, 17) en voor die eenzame tobber in een boerenstal die maar geen rust vindt (zie D. L. 1, 12, 13) en voor die jonge mensen die in het nieuwe land Canada voor een tijd de koers kwijt waren (zie D. L. V, 6) voor moeder Hermans in Oudewater en voor Mr. DeKuyper in Nova Scotia.

Iemand zei mij onlangs dat die hele Calvijnherdenking in 1959 "voor de gewone man" in Canada een flop was. Die uitdrukking laat, dacht ik, niet al te veel aan duidelijkheid over. Is het evenwel te boud gesproken? Wat w a s dit Calvijnjaar nu voor "de gewone man"?

Zeker, er verschenen van tijd tot tijd artikelen over Calvijn, over Calvijn's kijk op dit en op dat. Onze boekhandelaren hebben een aantal exemplaren van Calvijn's Institutie verkocht, en zo hier en daar kom je werkelijk mensen tegen die er al eens in hebben zitten lezen ook! Enkele "sprekers" hebben gepoogd Calvijn "voor het voetlicht" te brengen op vrij goed bezochte vergaderingen.

Maar is er werkelijk sprake geweest in het afgelopen jaar van een intens opleven van het calvinisme? Is het vuur van enthousiasme voor dit machtig belijden ineens hoog gaan branden? Heeft ons "calvinistisch" volk plotseling weer de grootsheid, de onstuimige kracht en het forse elan gezien der calvinistische "beginselen"? Of was het in de grond der zaak niet veel meer dan een bloemetje, een pot geraniums of een paar kunstbloemen van Woolworth, op het graf van een vreemdeling?

Het is altijd moeilijk de belans op te maken in een zaak als deze. En we zouden niet graag onrecht doen aan vele predikanten van wien we weten dat ze en in hun preken en op de catechisatie hun best hebben gedaan er iets van te maken in het Calvijnjaar 1959. Maar waar was het calvinistisch klokkeluiden op sociaal en politiek terrein? Waar werd *getoond* dat het calvinisme niet maar iets, maar zelfs heel veel te zeggen heeft, ook in Canada, voor het sociale vraagstuk? Waar werden de uitzichten geopend zodat ieder die ogen had zien kon?

Het lijkt er soms beangstigend veel op dat calvinistische immigranten in Canada, als groep, een vreemde kwaal hebben: belangstellings-verenging. Binnen de nauwe belangstellingscirkel liggen zaken als de stove en de car, de kerkbouw en het televisieprogram, het salaris van de dominee en het afbetalen van de nieuwe record player. Hier en daar ligt gelukkig ook nog het christelijk onderwijs binnen de cirkel, maar waar is de rest?

Dat Gods koninkrijk verder reikt dan onze immigrantenmoeilijkheden, dat Christus' volmacht uitgestrekter is dan het kleine stukje leven dat wij zien, dringt dat wellicht niet bitter weinig tot ons door?

Hoe zullen wij dan na Calvijn aandacht hebben voor Arminius? Als in het offensief onze strijdvaardigheid al zo gering is, hoe moet het dan in het defensief?

Arminius is dood, maar zijn gedachtenwereld bespringt ons, zeker in Canada, nog van alle kanten.

En calvinisme is breder dan theologie. Maar zo staat het ook met arminianisme.

M. Vrieze

It is Music Festival time! Talented children with hope in their eyes compete for the prize! See our story in: "Hi Neighbours" (page 2).

It's a boy!

Het bericht van de geboorte van een Prins in het Britse Koningshuis op Vrijdag 19 Fe. heeft de spanning verbroken waarin velen in alle delen der wereld verkeerden. Oprechte belangstelling voor en hartelijke vreugde over de welstand van de vorstin en haar baby bewijzen, dat Koningin Elizabeth niet alleen om haar positie, maar ook om haar persoonlijkheid bij velen van haar onderdanen geëerd en geliefd is.

De laatste vraag

door Dave Valstar

Paul Simon, volksvertegenwoordiger voor Illinois (U.S.A.) heeft een boekje geschreven over "Politics an opportunity for Christian service". Uiteraard hebben wij dit geschrift met meer dan gewone belangstelling gelezen. In een land waar de verbinding tussen politiek en religie categorisch wordt ontkend is immers elke afwijking van de gangbare mening de moeite van het bestuderen waard.

Men kan er de schrijver geen verwijt van maken zijn politieke arbeid te gemakkelijk op te vatten. Telkens weer wijst hij erop welk een belangrijke taak Christenen kunnen vervullen in de bestrijding van onrecht, corruptie en misdaad. Persoonlijk blijkt hij hierin als politicus een groot aandeel te hebben gehad.

Reeds als jongeman van negentien jaar kwam hij tot het inzicht dat van in het geloof verrichte arbeid verrassende resultaten kunnen worden verwacht. De waarheid hiervan heeft hij verschillende malen mogen ondervinden.

Om deze reden is het lezen van dit boekje een aangename bezigheid. Voor de schrijver is het politieke bedrijf iets meer dan een commerciele aangelegenheid. Oook in deze levenskring is hij zich bewust van zijn Christelijke verantwoordelijkheid.

Het is overigens opmerkelijk dat Paul Simon zo de nadruk legt op de dienende taak van de Christen in de politiek. In dit verband verwijst hij zelfs naar Mattheus 25, in welk Schriftgedeelte de Heiland zegt dat in zoverre wij een liefdedienst aan onze broederen hebben bewezen, wij dit aan Hem hebben gedaan.

In deze gedachtengang schuilt ongetwijfeld een element van waarheid. Vooral in de politiek ontvangen wij immers de gelegenheid onze naasten op priesterlijke wijze te dienen. Vanzelfsprekend is er daarom in de beschouwing van de schrijver geen plaats voor een streven naar invloed terwille van macht.

In theorie zullen alle politieke partijen in Canada en de Verenigde Staten de opvattingen van Paul Simon onderschrijven. We betwijfelen echter of dit ook in de praktijk tot uiting komt. Het groepsbelang blijkt nog altijd een belangrijke rol te spelen.

• •

Het zal de lezers niet verwonderen dat Paul Simon ons toch niet heeft kunnen bevredigen. Hiermede willen wij niets afdoen van de bewogenheid waarmee hij ons aanspoort de politiek aan te grijpen als middel tot leniging van de materiele nood in deze wereld. In het bijzonder een Christen zal voor deze mogelijkheid de ogen niet kunnen en willen sluiten.

Wij kunnen echter niet begrijpen waarom Paul Simon, indien hij onze politieke taak door onze priestelijke functie bepaald wil zien, met geen woord gewaagt van de geestelijke nood in onze maatschappij.

Het komt ons voor dat hij hierover niet ernstig heeft nagedacht. Anderszins zou hij niet de dwaze vergissing hebben begaan Mozes en Abraham Lincoln op eenzelfde lijn te stellen als voorbeelden van mannen die het algemeen belang hebben gediend. Het is de schrijver blijkbaar niet bekend dat het priesterschap van Mozes binnen het raam van de heilsgeschiedenis vooral uitkwam in zijn bewogenheid met de zonde van het volk en zijn verlangen naar de komst van de Verzoener.

Door hieraan voorbij te gaan geeft de schrijver de indruk alle dienstbetoon onder eenzelfde noemer te willen brengen, als gevolg waarvan hij niets begrijpt van het Bijbels liefdes-begrip.

Paul Simon zou ons daarom een grotere dienst hebben bewezen indien hij bij zijn verhandeling Gods Woord ter hand had genomen. Dan zou hij niet alleen hebben ontdekt wat onze priesterlijke functie inhoudt, maar dan zou hij ook oog hebben gekregen voor onze profetische taak op politiek terrein.

Daarom geloven wij niet dat door het verschijnen van deze publicatie de zaak van de Christelijke politiek in Noord-Amerika enige vordering heeft gemaakt. Aan het volk zal weer Gods Wet moeten worden verkondigd als levenspatroon voor het ganse leven. Slechts dan bestaat er hoop dat de natien van haar dwalingen zullen worden overtuigd en in haar nood de toevlucht tot Christus zullen nemen.

De liefdedienst, waarover de schrijver steeds weer spreekt, krijgt dan als daad van dankbaarheid een plaats in het verlossingswerk van de Heiland.

(Vervolg op pag. 2)

De laatste vraag

(Vervolg van pag. 1)

Als Calvinisten zullen we echter niet mogen vergeten dat het hanteren van Christelijke politieke beginselen een gevaarlijke bezigheid is. Niet omdat we zouden moeten twijfelen aan hun betrouwbaarheid, doch veeleer omdat ze ons voor zulk een grote verantwoordelijkheid plaatsen.

Er is namelijk nog een mogelijkheid dat wij onze keurig omschreven beginselen als objectieve gegevens gaan beschouwen, die wij met het verstand volkomen onderschrijven, doch waaraan ons hart vreemd is.

Op dit punt is zelfonderzoek wel ten zeerste geboden. Vooral omdat de kwaliteit van onze overtuiging niet kan worden afgemeten naar de mate van onze activiteit. Het Christelijk politiek beginsel stelt ons daarom telkens weer voor de laatste en belangrijkste vraag wat wij persoonlijk van de mens en de Christus denken.

Christelijke politici die in de praktische politiek samenwerken met elkeen die de rechtsstaat wil verdedigen en handhaven, staan altijd weer aan de verleiding bloot dit te vergeten en de weg van het geestelijke compromis op te gaan.

Daarom zullen wij in ons politieke getuigenis de nodige bescheidenheid moeten betrachten, opdat van ons niet hetzelfde zal worden gezegd als van de Joden, die zich beroemden op God, Zijn wil kenden, wisten te onderscheiden waarop het aankwam, zich ervan overtuigd hielden leidslieden van blinden te zijn, doch vergaten zichzelven te onderwijzen. (Rom. 2:17-21)

Houd Jezus, m'in Uw sfeer
gestaag,
Dat sterk ik sta, hoe m'ook
belaag,
Die zielen zift in zijne zeef-
Hij wil mijn dood-Gij dat ik
leef-
Houd m'in de sfeer van dat
gebed,
Dat uit de zeef van Satan redt-
Scherp 't oog mij voor zijn
hinderlaag;
Zijn listen talloos, dat gestaag
Ik weerbaar ben voor 't
Koninkrijk,
Bidt Gij voor mij, dat 'k niet
bezwijk.

Hi Neighbours!

If my neighbours are at all like me then you have heaved 1) many a sigh over the style of music that seems to be popular to-day. We hear of hitparades, the newest and latest singer and as a result of this popularity we are aware that literally thousands of dollars are spent to have a certain new record heard or raised in a favorable position on the above mentioned "parade".

The latest news bulletins from our Southern neighbours give us inside-information on the "Payola" system, where great sums of money were paid to falsely raise the records' worth.

Lending an ear 2) in the direction of the high school students one might conclude that their taste in music was primarily along these lines.

But I have good news for you. Culture is by no means 3) dead. And as for a love for good music well, you can sit back and relax while enjoying some of the finest artists this country or any other can produce. And it's not by Radio or T.V. It's "live" and it may be your next door neighbour.

It's music Festival time from coast to coast in Canada. In the Maritimes it began the last week in January. Perhaps you have read about this event and wondered a bit. Then I can give you some information about it.

Sponsor of the Music Festivals is the Kiwanis International, a service club with branches in almost every city and town in Canada. Headquarters of the Kiwanis Festival Committee are in Winnipeg, Manitoba; the committee being affilliated with the Canadian Music Festivals. This again works together with the British Music Festival Committee.

The purpose of the event held each winter is to encourage talented musicians by offering them an opportunity to compete 4) with others and win valuable scholarships and awards. Different classes are held both for amateur and professional musicians.

The type of music presented is as varied as it can possibly be. Vocal and instrumental, in groups and as soloists, classed according to age make judging a most difficult task. This judging is done by critics who are qualified to judge all types of music. They are very often brought over from Britain but there are also Canadian judges or adjudicators as they are called. These men travel from the Maritimes across the country to Vancouver, Br. Columbia.

Toronto and Winnipeg hold the largest festivals naturally; the number of contestants registered for the Toronto festival has excelled 5) 23,000. This particular event is taking place from Feb. 13 — 27. Contestants in Toronto are often winners in their local festivals where the Kiwanis Club has awarded them the expense money to participate in this competition. It is the 17th annual Music Festival held in that city.

The adjudicators this year are 3 men from Britain, Mr. Guy Jonson, Mr. Roy Hickman and Mr. Robt. Irwin.

A city the size of Toronto would naturally be able to show forth a large number of talented musicians but it is much more gratifying to see a town with a population of 31,000 showing a registration of between 6000 and 7000 contestants. Some of these are grouped in choirs, bands, triple, trios, duets, or other vocal or instrumental groups, but they are all talented in their way.

The Festival in Toronto lasts 2 weeks, the smaller ones 5 days. Scholarships are given by many local factories, merchants and individuals. The local Kiwanis Clubs are among the most generous in offering scholarships. They give a $100.00 award to each boy and girl under 18 years of age who shows the most promise, as well as allowing them the all expenses-paid trip to Toronto. The winners in men's and ladies' classes with highest points receive a silver rose bowl or tray.

After the judging is completed, all winners are invited to the Grand Concert Programme held on the last evening of the Festival.

It is a tremendous task to judge these competilors 6). Three large halls are used at the same time, in order to work through the many classes. Valuable criticism is given to each contestant, winner as well as loser. No one is denied this opportunity, for you may be in a Class by yourself, you still receive a hearing and the points show your worth.

Our new Canadians have often taken part in these festivals and by participating 7) this way we show a good spirit of willingness to promote cultural development of our chosen country. Among the registered contestants can be found names with a Dutch, German, Italian and other background.

If you have a love for fine music, a great deal of spare time you can buy tickets to the program of the full week. Mostly the interested friends and parents of participating musicians fill the halls during the week. But the treat which is worth every cent of your admission 8) is the one of the Grand Finale on closing night and I should not like the responsibility of choosing winners to perform this evening. There are so many outstanding musicians and the music they play is wellknown or may be new to you, but composers' names like Schubert, Mozart, Bach, Handel, Haydn and Chopin are found on the program.

And the performers 9) may be all amateurs but they show a great deal of self-confidence and very little nervousness. You may enjoy the Grade 1. Rhythm Band from a local school, a clarinet solo by a 15 year old boy, you may thrill to a violin solo by an 18 year old girl or be intrigued 10) by the Oboe solo of a young girl. Nimble fingers on a piano may belong to a young 6 year old girl or a 17 year old young lady, it will keep you spellbound. Vocal Solos and Organ Solos, the beautiful harmony of a triple trio or a school choir, the Concert Band or accordion solo, you may pick your favorite number and yet come away with a soul filled with beauty. And a sincere word of gratitude is not out of order here. The Kiwanis Clubs have sponsored this non-profit project for approx. 11) 17 year and many of its members work long hours organizing and directing all phases of the event. Their wives too work behind the scenes, cheerfully and tirelessly without any monetary rewards 12) to any. In most cities the books show a financial report in the red 13) and if they make ends meet they are very grateful. We may well appreciate and promote this annual event.

Greetings from your neighbour.

EEN KLEINE HULP

1) geslaakt; 2) het oor te luister leggend; 3) in geen geval; 4) te wedijveren; 5) overtroffen; 6) deelnemers; 7) deelname; 8) entreeprijs; 9) uitvoerenden; 10) geboeid; 11) ongeveer; 12) financiele beloning; 13) met een tekort.

• "Don't expect God to use you as a lighthouse somewhere else, if He cannot use you as a candle where you are."

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.
Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.
Executive Committee: Rev. Jac. Geuzebroek (President), Rev. A. H. Venema (Secretary), Rev. J. Van Harmelen, H. Tiesma and D. Farenhorst.
In charge of editorial matters: D. Farenhorst.

De twistappel FLUORIDATIE

Nuttig, Schadelijk of Gevaarlijk ?

De strijd over de vraag, of fluoridatie van drinkwater goed of slecht is, of het algemeen ingevoerd, dan wel verboden moet worden, is al jaren oud en nog steeds actueel. Ook in Canada komt dit twistpunt regelmatig in krantenverslagen ter sprake. De provinciale regering van Ontario heeft vorig jaar het fluorideren van drinkwater in deze provincie verboden, voorzover dit nog niet geschiedde. En op 2 Mei a.s. zal de door deze regering benoemde Ontario Fluoridation Committee in Toronto beginnen met publieke "hearings" over dit onderwerp. Wat is toch de achtergrond van de felle tegenstellingen over deze maatregel?

Fluoridatie is het toevoegen van een zeer geringe dosis fluoride aan het drinkwater, ongeveer in de verhouding van 1 op 1.000.000. Wetenschappelijk wordt aangenomen, dat hierdoor de tanden van kinderen beneden de tien jaar, die "fluoridated" water drinken, beter bestand zijn tegen tandbederf. De nuttigheid van deze maatregel wordt niet door iedereen op gelijke waarde geschat. Aan de ene kant zijn er de beweringen van geneeskundige groepen, dat tenminste de helft en wellicht zelfs tweederde van alle tandbederf door fluoridatie voorkomen kan worden. Daartegenover beweren anderen dat soms nauwlijks enig verschil merkbaar is en in sommige gevallen schijnt zelfs een negatief resultaat gevonden te zijn. Bekend is het geval van de plaatsen Newburgh en Kingston in de staat New York. Newburgh kreeg fluoridatie en Kingston niet. Na tien jaar werd een onderzoek ingesteld, dat aantoonde, dat in Newburgh ongeveer 57% minder tandbederf voorkwam onder de kinderen dan in Kingston. Maar er zijn berichten, dat er na die tien jaren iets anders aan het licht is gekomen. Fluoridatie heeft volgens sommige deskundigen een hardende werking op de tanden, waardoor ze gemakkelijk breken, zodat thans in Newburgh 35 tot 50 procent meer tandbederf zou bestaan dan in Kingston.

We geven deze cijfers met enige reserve door, daar ze afkomstig zijn van een bron, die sterk gekant is tegen fluoridatie. Een meer officieel en onpartijdig rapport bestaat er van een overheidsonderzoek in de plaatsen Brantford, Stratford en Sarnia, Ont. Brantford heeft sedert 1945 kunstmatige fluoridatie, Stratford heeft natuurlijke fluoridatie, de fluoride zit daar al in het water in natuurlijke vorm en Sarnia heeft water, dat vrij van fluoride is. Volgens het rapport is nu in Brantford het percentage kinderen tussen 9 en 11 jaar dat vrij is van tandbederf van 1948 tot 1959 gestegen van 6 tot 44 procent. In Sarnia steeg hetzelfde percentage in deze periode van 6,3 tot 8.06 en in Stratford daalde het van 52 tot 50%. Hoewel deze cijfers geen grond geven voor de bewering, dat tweederde van het tandbederf door fluoridatie kan worden voorkomen, is er een duidelijke aanwijzing, dat het een gunstige invloed op de gezondheid van het kindergebit heeft.

Niettemin heeft de regering van Ontario, in welke provincie thans 7 plaatselijke watersystemen fluoridatie toepassen, geweigerd toestemming te geven tot uitbreiding van dit aantal. De plaatsen waar men thans fluoridatie heeft, wordt toegestaan, hiermee door te gaan tenzij de bevolking door middel van een stemming zich er in meerderheid tegen zou verklaren. De invoering in deze plaatsen heeft volgens de regering destijds plaats gehad vanwege een verkeerde uitleg van de Public Health Atc.

Waarom heeft deze regering zulk een besluit genomen, terwijl van medische zijde zoveel aandrang wordt uitgeoefend? Dr. M. B. Dymond, de Minister van Gezondheid gaf onder meer de volgende redenen hiervoor op:

— dat fluoride geen afweermiddel is tegen ziekten die door het water verspreid kunnen worden (zoals chlorine, dat wel aan drinkwater wordt toegevoegd),
— dat de toepassing van fluoride aan drinkwater de weg opent voor de toevoeging van andere elementen,
— dat een groot deel der bevolking zich verzet tegen deze maatregel,
— dat er geen mogelijkheid is, deze mensen van fluoride-vrij water te voorzien, als het systeem is ingevoerd,
— dat het publiek recht heeft op schoon water zonder ongewenste toevoegingen.

Buiten deze officiele kring vinden we een veel levendiger debat, waarin men over en weer sterke beweringen, beschuldigingen en zelfs beledigingen niet schijnt te schuwen. We vonden het opmerkelijk, hoe er in dit debat gescholden wordt, ook door de wetenschappelijke zijde, de doktors- en tandartsen organisaties, die we daarvoor eigenlijk te hoog zouden achten. Zij aarzelen niet, de tegenstanders van fluoridatie te betitelen met: "motley crew" en "extreme noisy group of laymen" die dan beschuldigd wordt van "biased and outspoken fanaticism".

Ook de tegenstanders laten zich echter niet onbetuigd. Zo ontvingen wij vorig jaar een pamflet, waarop 75 redenen vermeld werden, op grond waarvan fluoridatie verwerpelijk werd genoemd. Deze redenen varieren dan van economische (het is te duur) en medische (het is voor sommigen ongezond) tot politieke overwegingen (het is een communistische maatregel). Onder de economische beschouwingen wordt aangevoerd, dat van elke $1.000 die voor fluoridatie wordt uitgegeven, niet meer dan 54 *cent* nuttig gebruikt kan worden, daar van al het water, dat in een publiek waterleidingsysteem geproduceerd wordt, 99,946% wordt gebruikt voor allerlei andere doeleinden dan als drinkwater voor jonge kinderen. Terwijl volgens een Amerikaans rapport de kosten voor een fluoridatie-installatie ongeveer $50 per persoon belopen, wordt op deze manier bijna alles wat hieraan ten koste gelegd wordt, verspild door de manier van toediening aan het publiek, zo voert men aan.

Daarom wordt door velen, die het nut van fluoride wel inzien, gewezen op de mogelijkheid, dit middel aan de kinderen te verstrekken in de vorm van pillen. Ervaringen daarmee in New York State hebben volgens Dr. Dymond, de Ontario Minister van Gezondheid bewezen, dat de kosten in dat geval slechts negen cent per kind per jaar zijn, terwijl dan ieder persoon de vrijheid heeft, naar eigen inzicht en overtuiging te handelen. En daar staat dan weer tegenover een deskundigenverklaring, dat het practisch een onmogelijkheid is, een bepaalde stof in de verhouding 1 op 1.000.000 te verdelen in pillen, zonder het gevaar te lopen, dat in bepaalde pillen teveel en in anderen helemaal niets van het middel te vinden is.

Fluoride immers is een dodelijk vergif, dat zelfs in kleine hoeveelheden ernstige gevolgen kan hebben. Wat gebeurt er, als de fluoridatie-machine zich eens vergist en een te grote dosis in het drinkwater mengt? Het is bovendien reukloos en smaakloos, in tegenstelling met de chlorine, die voor zuiverheid aan het drinkwater wordt toegevoegd. Bovendien kan chlorine door verwarming uit het water verwijderd worden, wat niet het geval is met fluoride.

De voorstanders voeren aan, dat thans 21 landen deze maatregel toepassen, terijl de tegenstanders kunnen aantonen, dat vooruitstrevende landen zoals Zweden en Frankrijk er juist van afgezien hebben.

* * *

Zo zet zich het twistgesprek schier eindeloos voort, waarvan wij thans zullen proberen, de kern te vinden. Het is niet aannemelijk, dat er zoveel drukte gemaakt zou worden over dit punt, als het alleen maar om economische of wetenschappelijke vraagstukken ging. Immers, deze zouden in korte tijd met cijfers en feiten kunnen worden opgelost.

Aan dit alles ligt ten grondslag de drang naar persoonlijke vrijheid, die bij het Amerikaanse en het Canadese volk gelukkig nog vrij sterk aanwezig is. Achter allerlei argumenten verschuilt zich in vele gevallen de vrees, dat door de invoering van deze maatregel van fluoridatie het hek opengezet wordt voor socialisatie van het gezondheidswezen, staatsbemoeiing die doordringt tot in de keuken en de badkamer en tenslotte de mogelijkheid tot massale beinvloeding van het volk door middel van een onmisbaar element in de samenleving, het water.

Dr. Dymond heeft reeds aangevoerd, dat fluoridatie het hek opent voor andere toevoegingen aan het drinkwater. Maar volgens anderen is fluoride alleen al erg genoeg. Het zou door Rusland worden gebruikt om de wilskracht van de bevolking te breken, daar fluoride niet alleen een hardende werking heeft op kindertanden maar tevens een verzwakkende invloed op de hersenen. Dat de Russen op dit terrein inderdaad vergevorderd zijn, schijnt mede bewezen te worden door het tijdschrift "American Review of Soviet Medicine" waarin geschreven werd (Aug. '45) over experimenten met fluoride: "In some instances more advanced work is being pursued in Russian laboratories" terwijl tevens melding wordt gemaakt van "the exchange of literature" over fluoridatie tussen de medische wetenschap in Rusland en in Amerika.

* * *

Heeft de overheid het recht, op deze wijze de woningen der burgers binnen te dringen, hen te dwingen deel te nemen aan een systeem, dat men niet wenst of middelen te gebruiken, die men niet vertrouwt?

"Natuurlijk", roepen de medici, "als toch duidelijk bewezen is, dat het beter is voor de gezondheid, waarom zou de overheid dan niet op zulk een genadige wijze mogen ingrijpen?"

"Nooit," verzetten zich vele anderen, "hier is het terrein van de persoonlijke verantwoordelijkheid en van de verantwoordelijkheid der ouders voor hun kinderen, waarvan de overheid af moet blijven. De regering mag hier alleen stimulerend en voorlichtend werken."

Afgezien van alle andere overwegingen zijn wij het gaarne met de laatste uitspraak eens. Aangenomen dat fluoridatie economisch en medisch alleen maar goede zijden heeft en geen enkele nadelige invloed, dan scharen wij ons toch aan de zijde van hen, die opkomen voor de rechten en vrijheden van het individu en tegen een inmenging van de overheid op een zodanig socialistische wijze, dat ze ons doet denken aan de kolchozen-boerderijen in de Sovjet-Unie en de opvoeding van de kinderen door de staat in China.

Er ligt hier een gevaar dat niet maar denkbeeldig is. Er zijn meerdere tekenen die erop wijzen, dat vooral de medische wetenschap in Noord Amerika in bepaalde opzichten communistische ideologieen koestert ten opzichte van gezondheid van lichaam en geest, met voorbijzien van de persoon als beelddrager Gods. Er is dan maar een schrede meer tussen de staatszorg in Amerika en de rassencultuur van Nazi-Duitsland of het communistische idee van de waardering van de persoon in verhouding van zijn nuttigheid voor de gemeenschap. Zonder direct te willen instemmen met hen, die "mass-medication" en soms zelfs "mass-murder" roepen, zien wij toch in het streven naar fluoridatie de neiging tot massificatie van de moderne maatschappij.

On Your Way

PROSPECT FOR THE SIXTIES

"Men shall be lovers of self." — II Tim. 3:2a.

The signs of the times beckon us to live in hope of a better future. They furnish us no clue about the time when Jesus will come to bring in the new age. But that He will come is made very plain. He must come. Our experience brings the truth of that prophecy very close to our own life and station.

At the beginning of the progressive sixties people all over the world hope for universal peace. Yet they themselves are not willing to pay the price for peace. Instead, men are lovers of self. If self is our first love, God cannot be. Selfishness is sin. It is *our* sin. It is our sin that makes world conditions worse. In the Western world, the "Christian" world, the selfishness of men is growing worse by the day. Priding ourselves in our high standard of living we make it more difficult to help the millions in need. Making our own selves the center of our living and interest, we make our sin a fashionable system.

But it is all the worse because we lay one ear to listen at God's Word. It's warning rings clearly enough: "Grievous times shall come." The reason: "Men shall be lovers of self"! The result: men hold a form of godliness but they have emptied their religion of its power. The selfishness of men wears many coats to cover its real character. Politically it is called nationalism, socially it hides under the garb of justice, individually men sin under cover of the right-to-enjoy-life. The fifth column techniques of the devil hoodwink men into a comfortable pattern of breaking God's law of love.

You and I should expect this, for it is foretold. What is more, we should be on guard against becoming silent partners to this horrible, though fashionable sin of selfishness. Self-seeking begins in our own hearts and homes. There it must first be destroyed also. Paul warns Timothy that men shall love pleasure rather than God. These two loves cannot rule our lives at the same time.

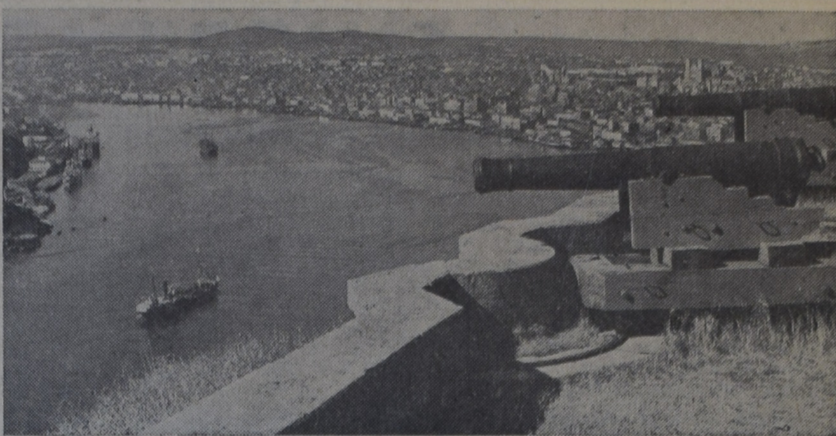
Search your life and know what love rules it. Remember that God never plays second fiddle. "Abide thou in the things which thou hast learned." Only everyday faithfulnes to God makes your prospect for the sixties bright, or brighter. On earth, or else in heaven . . .

Arie G. Van Eek

Waar de kanonnen van Signal Hill de wacht houden over de haven van St. John's, de hoofdstad van Newfoundland, daar bevindt zich het Oostelijke eindpunt van de Trans-Canada Highway. Wanneer deze nationale onderneming volgens de plannen dit jaar gereed komt, is er een wegenplan tot stand gekomen, dat niet alleen vanwege zijn lengte, maar ook vanwege de verscheidenheid van het landschap, uniek is in de wereld.

De samenwerking tussen de provinciale regeringen en de nationale regering voor de aanleg en financiering van deze weg in een land, waar men geen "rijkswegen" kent, maakt de Trans-Canada Highway tot een monument van nationale eenheid, waarbij opgemerkt wordt, dat de provincie Quebec zich van medewerking heeft onthouden.

Toch is het niet louter idealisme, dat de Canadese wegenbouwers heeft aangezet tot de uitvoering van dit plan. Allereerst werd uitgegaan van het principe "good roads don't cost money — they make money". En een niet onbelangrijk deel van de money die men hoopt te maken met de Trans-Canada Highway zal dan, naar men verwacht komen van de toeristen, die thans dit schone land kunnen doorreizen van zee tot zee . . .

DWARS DOOR CANADA

Een eerste-klas moderne hoofdverkeersweg, die alle provincies van Canada verbindt, is lange tijd de droom geweest van vele Canadezen. Op 31 December van dit jaar zal deze droom in vervulling gegaan zijn, zo wordt thans verwacht. Dan zal de Trans-Canada Highway zich uitstrekken van St. John's, de hoofdstad van Newfoundland tot Victoria, de hoofdstad van British Columbia, een afstand van 4480 mijl, dwars over het Noord Amerikaanse vasteland.

De route, die nu de voltooiing nadert, zal dan een van de prachtigste vacantiewegen ter wereld zijn, terwijl de betekenis voor handel en nijverheid eveneens zeer groot geacht wordt.

De gedachte aan een weg die dwars door het Canadese land een verbinding zou vormen tussen de Atlantische en de Stille Oceaan is al zeer oud. Maar grote gebieden van zeer ruw terrein met practisch geen bevolking waren tot voor kort onoverkomelijke obstakels. Bovendien was er een andere moeilijkheid; wie moest die weg aanleggen? In de Canadese politieke constellatie behoort het aanleggen van wegen tot de competentie van de provinciale regeringen en geen enkele provinciale regering zou bereid zijn, wegen te gaan bouwen van nationale betekenis. En als een provincie wegen gaat aanleggen dan geldt allereerst de maatstaf van nuttigheid en voordeel voor de eigen provincie, zodat de provinciale regeringen vaak meer genegen waren, wegen naar het zuiden aan te leggen voor beter contact met de Amerikaanse staten dan wegen, die oost-west zouden lopen om contact te maken met andere Canadese provincies.

Gedurende de tweede wereldoorlog, toen van wegenaanleg weinig kon komen, kwam toch de wenselijkheid van een trans-Canada highway duidelijker dan ooit naar voren. En men kreeg het besef, dat de federale regering er iets aan zou moeten doen.

De eerste conferentie over een Trans-Canada Highway tussen de federale regering en de provincies werd gehouden in December 1948. Alle provincies verklaarden zich in principe bereid tot medewerking, zodat verdere onderzoekingen werden uitgevoerd. Een jaar later werd de Trans-Canada Highway Act gepasseerd en begon het overleg met de provincies over de practische uitvoering van dit enorme werk. De bijdragen die de federale regering zou geven voor de aanleg van deze highway in de verschillende provincies werden vastgesteld met een maximaal totaal van $150.000.000. De Trans-Canada Highway zou volgens deze overeenkomst op het eind van 1956 gereed moeten zijn geweest. Alle provincies tekenden de overeenkomst behalve de provincie Quebec, die meende dat de provinciale rechten niet voldoende waren gewaarborgd.

Onder deze overeenkomst werd van elke provincie verwacht, dat zij de kortste en meest practische route zou kiezen binnen de grenzen van de provincie, terwijl aangrenzende provincies overleg moesten plegen over de aansluiting van de verschillende delen van de highway op de grenspunten.

Als eisen voor de Trans-Canada Highway werden omschreven een tweebanige verkeersweg met een hard wegdek ter breedte van 22 of 24 voet, terwijl verder bepaalde standaard eisen werden gesteld voor bermen, bochten en uitzicht.

In 1955 was het wel duidelijk, dat de onderneming veel groter was dan men eerst had gedacht en dat er van voltooiing in 1956 geen sprake zou kunnen zijn. In November van dat jaar werd een nieuwe conferentie gehouden tussen de landelijke en de provinciale regeringen, waarin voorzieningen getroffen werden voor problemen, die tijdens de aanleg van de weg zich voordeden en als "deadline" werd toen gesteld 31 December 1960.

Mocht U echter zin hebben, Canada met Uw auto te doorkruisen "van zee tot zee" dan behoeft U niet te wachten tot de laatste dag van dit jaar. St. John's en Victoria zijn alreeds verbonden door een wegennet dat — al voldoet het dan nog niet compleet aan de eisen van de Trans-Canada Highway Act — toch wel geschikt is, om U veel plezier te verschaffen bij Uw reis door dit prachtige land. Met uitzondering van enkele kleine stukken waar men nog aan werkt zult U reeds gebruik kunnen maken van de Trans-Canada Highway op Uw tocht door het woeste landschap van Newfoundland, door de schone dreven van de Maritime Provincies, door Ontario's bos en merenland, over de uitgestrekte prairies en dwars door het meest spectaculaire berggebied van de Rocky Mountains naar de zachte en vriendelijke atmosfeer van de Westkust.

Vele plaatsen die U daarbij tegenkomt hebben bekende namen

(Zie volgende pagina)

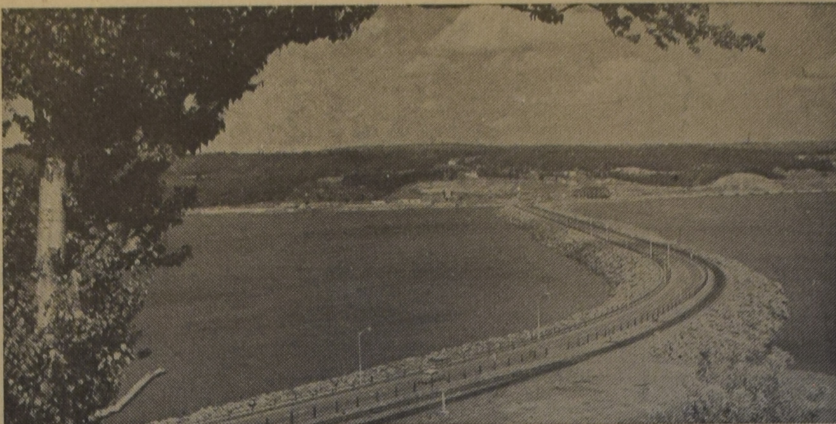
voor de Noord-Amerikaanse toerist; Antigonish en New Glasgow in Nova Scotia; Moncton en Fredericton in New Brunswick; Charlottetown op Prince Edward Island; Ottawa, Peterborough, Port Arthur en Fort William in Ontario; Winnipeg, Portage la Prairie en Brandon in Manitoba; Regina, Moose Jaw en Swift Current in Saskatchewan; Medicine Hat, Calgary en Banff in Alberta en Revelstoke, Kamloops, New Westminster, Vancouver, Nanaimo en Victoria in British Columbia.

Voor de vacantieganger biedt de Trans-Canada Highway vele mogelijkheden. De weg voert hier en daar door schitterende landschappen terwijl bijna overal langs de route hotels, motels, restaurants e.d. gevonden worden. Vanzelfsprekend geeft de Trans-Canada Highway in de verschillende provincies ook toegang tot de zijwegen en bijwegen die voeren naar idyllische plekjes, visrijke meren of onbekende verten, waarbij elke provincie weer een geheel eigen charme tentoonstelt.

In Newfoundland, dat nog maar tien jaar een Canadese provincie is, hoewel zijn geschiedenis in vele opzichten rijker is dan die van enige andere provincie, loopt de Trans-Canada Highway van de hoofdstad St. John's dwars door de provincie naar Port-aux-Basques aan de Zuidwestkust, een afstand van 580 mijl waarvan 26 mijl door het Terra Nova National Park gaat. Ongeveer 224 mijl van deze afstand voldoen aan de standaard eisen van de Act.

Deze Provincie, ontdekt door John Cabot slechts vijf jaar nadat Columbus voor het eerst de Nieuwe Wereld zag, is een boeiend vacantieoord. Zijn geharde bevolking heeft geheel eigen gebruiken en folklore. Een grote attractie voor velen vormen de visrijke meren in het nog ongerepte binnenland.

De Canso Causeway vormt een bewonderenswaardige verbinding tussen Cape Breton Island en de rest van de provincie Nova Scotia. De Causeway is een onderdeel van de Trans-Canada Highway en werd als zodanig in 1955 voltooid onder de Trans-Canada Highway Act, waarbij de kosten gezamenlijk door de provinciale en de nationale regering gedragen worden.

In Nova Scotia begint de highway bij North Sydney aan de Oostkust en volgt Route 5 tot Port Hastings; hier steken we de Strait of Canso over door middel van de beroemde Canso Causeway en volgen Route 4 naar de grens tussen Nova Scotia en New Brunswick. Langs deze weg worden verschillende historische monumenten gevonden die herinneren aan de vroegste settlements in Nova Scotia als het begin van een Amerikaanse maatschappij. Bij North Sydney vindt U de ruines van het Fort Louisbourg, eens een groot Frans bastillion, en over de hele provincie zijn de overblijfselen te vinden van Britse zowel als Franse invloeden uit die tijd. In de Tantramar marshlands van Nova Scotia, slechts enkele mijlen vanaf de grens van New Brunswick bestaan nog altijd de dijken, aangelegd door de settlers van het vroegere Acadia.

Dwars over het Prince Edward Island is de totale lengte van de Trans-Canada Highway slechts 75 mijl, maar het is een heerlijk stukje weg, karakteristiek voor de sfeer van ontspanning en kalmte die er over het eiland schijnt te heersen. Het eiland is beroemd om zijn zacht-glooiende hellingen, de schone stranden die zich mijlenver uitstrekken langs de Atlantische Oceaan en de rijke weiden en welverzorgde boerderijen in het aantrekkelijke landschap.

In New Brunswick volgt de Trans-Canada Highway Route 2 tot Sussex; dan Route 9 tot Fredericton, waar opnieuw Route 2 gevolgd wordt langs de St. John River tot Upper Woodstock; verder Route 2B tot Hartland en dan Route 2 tot de grens met Quebec bij Edmundston. Er zijn verscheidene zijwegen, die vanaf de highway leiden naar prachtige stranden of eigenaardige vissersdorpjes aan de kust.

De provincie Quebec heeft, zoals we reeds opmerkten, geen deel genomen in deze nationale onderneming, maar ook hier zijn goede highways te vinden die de reiziger op vlotte wijze van New Brunswick naar Ontario leiden langs monumenten van een roemrijk verleden zowel als van een welbegrepen moderne tijd.

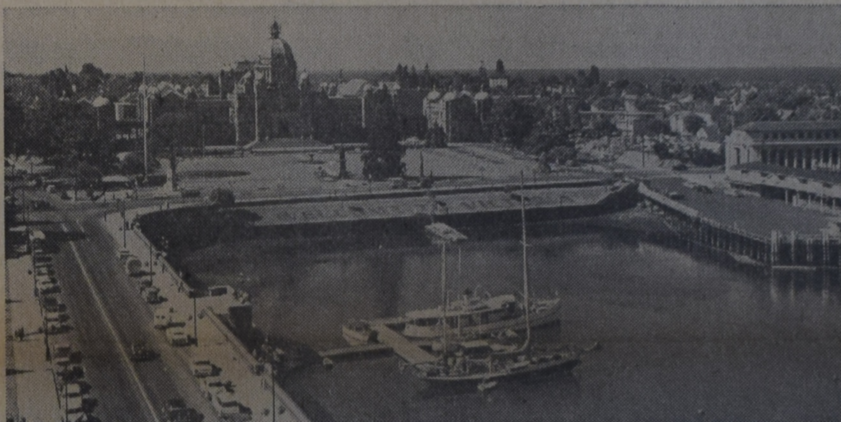

In Ontario is de Trans-Canada Highway 1436 mijl lang en volgt vanaf Point Fortune aan de grens van Quebec highway 17 tot Ottawa, de Canadese hoofdstad. Dan langs highway 15 naar Perth en vervolgens langs highways 7, 12, 103, Route 69 en Route 17 via Lindsay, Footes Bay, Sudbury en Sault Ste. Marie tot de Agawa River. Vanaf hier is de weg onder constructie naar Marathon, waar Route 17 vervolgt tot de grens met Manitoba.

In Ontario vallen vooral op de koele bossen, de honderden meertjes en de mooie dorpjes die het landschap onderbreken.

Door de prairieprovincies van Manitoba, Saskatchewan en Alberta volgt de highway Route 1 en is practisch geheel compleet. Hier komt men vooral onder de indruk van de grote uitgestrektheid van het prairielandschap en de rijkdom van deze broodschuur van Noord Amerika. Dan volgen de imposante Rocky Mountains en de provincie British Columbia, waar een wonderlijke combinatie van met sneeuw bedekte bergen, groene weiden, snelstromende rivieren en stille meren gevonden wordt.

Happy travelling!

De zonnige haven van Victoria, de hoofdstad van British Columbia op Vancouver Island vormt het Westelijke eindpunt van de Trans-Canada Highway.

ANNEKE JANS

Door

P. J. RISSEEUW

Een roman uit de jaren toen New York nog Nieuw Amsterdam was

KORTE INHOUD: Anneke is weduwe. Roelof Jans, haar man, stierf plotseling, haar achterlatend met een flinke boerderij en vijf kinderen. In de pioniersgemeenschap van Nieuw Amsterdam zijn vrouwen schaars; zal de aantrekkelijke Annneke alleen blijven? Ze heeft een jaar na de dood van haar man alweer een aanzoek gehad . .

(3)

Zo waren de gedachten van Anneke Jans onder haar werk, als de kinderen naar school waren en Sara op het land maïs plukte met hulp van de kinderen der Indianen. Reeds leerde Sara de taal der wilden vlot spreken en werd zij soms geroepen om als tolk te dienen. Zij had de aard van haar vader, die een vriend van de wilden was geweest.

Anneke overwoog of zij de komende zondag de kerkdienst zou kunnen verzuimen, doch vond geen enkele steekhoudende reden.

Waarom doe ik zo dwaas? dacht ze. Volg de inspraak van je hart....

Wanneer ze even toegaf aan de heimelijke gedachte, dat ds. Bogardus niet alleen maar herder maar ook haar minnaar zou willen zijn, gebeurde het dat zij half luid lachte en met haar kleine voet de haan opjoeg. Die haan mocht wel zien dat zij goed gevormde enkels had.

Geen dwaasheden, Anneke, dacht zij dan weer. Ds. Bogardus is niet voor niets vijf jaar weduwnaar. Hij wacht hier op een schip. Elk schip stelt opnieuw teleur. Het vaderland is alleen maar belust op de retourschepen met bevervellen. De compagnie stuurt geen mensen om het land te bevolken. En vrouwen zeker niet. Of het zouden weeskinderen moeten zijn.

Waarom zou ik geen goede domineesvrouw zijn? Waarom zou ik geducht zijn voor de jaloerse blikken van alle vrouwen in Nieuw Amsterdam? Waarom zou ik mijn kinderen niet een vader kunnen schenken die voor hun toekomst borg staat? Waarom zou ik niet de vrouw van Everhardus Bogardus kunnen zijn? Neen — zij vergiste zich niet. Er is geen vrouw ter wereld aan wie het ontgaat als een man haar zoekt.

Ook de vrouwen in Nieuw Amsterdam vergisten zich niet.

Hendrik Kip, die met de "Vergulde Bever" weer een partij goederen had aangekregen en druk doende was met het uitstallen van laken, bombazijn en linnen — vooral het blauwe en rode duffel trok aller ogen tot zich — hoorde het gekakel van de vrouwen met onverstoorbare goedmoedigheid aan.

Poulijntje de Reus ginnegapte over de herderlijke bezoeken aan Anneke Jans.

Hendrik dacht er het zijne van en lachte maar zo'n beetje terwijl hij z'n linnen en duffel met de ellemaat uitmat.

— En wat zegt buurman er wel van? probeerde Poulijntje.

— Och, zei Kip, — ik hou 't maar bij de wijsheid van Cats: Weeuwen, waar ik heb bevonden, houwen niet van lange praat, want hier vrijt men met de daad....

De vrouwen gierden, want Poulijntje had zelf maar een half jaar alleen geslapen na de dood van haar eerste man. Wie kaatst moet de bal verwachten. Poulijntje liet zich niet kennen. — Ja buurman: lang haar, lange zinnen.... lachte ze. Dat sloeg zeker op de lokken van de dominee.

• • •

Het was een heldere februarimorgen met de belofte van een nieuwe lente.

Reeds toen ds. Everhardus Bogardus was opgestaan, wist hij, dat het voor hem een beslissende dag zou worden. Te vaak waren er doorwaakte nachten geweest waarin hij zijn leven had overzien, waarin hij een tweegesprek had gevoerd, beurtelings met God en de Duivel. Hij wist het al te goed dat hij op een hellend vlak liep. De drift en de wijn werden hem hoe langer hoe meer de baas. Hij moest een vrouw hebben, die hem zou afleiden.

Het was nu vijf jaar geleden dat hij, tegelijk met Wouter van Twiller, de nieuw-benoemde directeur van Nieuw Nederland, met De Sout-Berg hier in deze uithoek van de wereld was aangekomen, als opvolger van Johannes Michaëlius, die het als eerste predikant van Nieuw Amsterdam maar vier jaar op Manhattan had uitgehouden.

Er was sindsdien wel wat verbeterd: hij had zich niet, zoals Michaëlius, de eerste winter met overjarige scheepskost tevreden behoeven te stellen. Maar voor het overige had hij dezelfde ervaringen opgedaan als zijn voorganger. De gemeente bestond uit niet veel meer dan een verzameling fortuinzoekers van diverse nationaliteiten en of de duivel er mee speelde: hij was, evenals zijn voorganger, al spoedig verwikkeld geworden in voortdurende twisten met de gezagsdragers op het fort. Afgunst, twist en hebzucht, daarmee was alles gezegd.

De compagnie had het fort laten bouwen als beveiliging van de stapelplaats van bevervellen. Aan kolonisatie werd weinig aandacht besteed.

Wanneer hij er toe was gekomen zijn toevlucht tot de drank te nemen wist hij niet meer. De drank was trouwens het enige vertier op dit eiland. Met een zekere grimmigheid dacht hij terug aan zijn "propositie" voor de kerkeraad van Amsterdam. "En ik zeg: wandelt door den Geest en volbrengt de begeerlijkheid des vleesches niet".

Hij was tot de Heilige Dienst gepromoveerd, hoewel hij slechts enkele jaren in Leiden had gestudeerd en daarna als ziekentrooster voor de compagnie naar Guinea was geweest.

Toen hij terugkeerde was zijn Elisabeth gestorven en vertrok hij ongehuwd naar Manhattan. Maar in heel Nieuw Nederland was geen vrouw te vinden met wie hij het bed wilde delen.

Er was maar één vrouw geweest die indruk op hem gemaakt had. Het was op een reis naar het hoger gelegen fort Oranje, waar de Amsterdamse juwelier Kiliaen van Rensselaer een patroonskolonie had aangelegd, waarvan niet de bonthandel hoofddoel was, doch kolonisatie.

Op een der eerstbebouwde hoeven, de Laetsburg, had hij de noorman Roelof en zijn Hollandse vrouw Anneke aangetroffen. Zij leefden er met hun kinderen in een paradijs. Hij had de man benijd om zijn mooie vrouw. Maar dat er geen paradijzen op deze wereld meer werden aangetroffen, had hij bemerkt toen het gezin een jaar later met have en goed de grote rivier was komen afzakken en door Wouter van Twiller (die guit in zijn huid!) werd gepaaid met een groot stuk grond op Manhattan. Na eerst voor de compagnie een reis naar Brazilië gemaakt te hebben, bouwde Roelof zijn eigen huis op het land dat hem en zijn vrouw geschonken was. "En hij stierf".

• • •

In het jaar dat volgde wist Bogardus, dat hij geen andere vrouw in zijn pastorie wilde dan Anneke Jans. Maar de gedachte een blauwe scheen bij haar te lopen was hem onverdraaglijk. Hij had lang getalmd, maar vandaag zou de beslissing vallen.

Hij liep onrustig door het huis, opende het zware notenhouten kabinet en bleef aarzelend staan voor het geschenk waarmee hij haar wilde verrassen. Het moest niet nodig zijn, dacht hij nog. Hij kwam zich zèlf aanbieden. Men zou hem zelfs voor gek verklaren dat hij een weduwe met vijf kinderen op zijn dak haalde. Maar aan de kinderen wilde hij vandaag niet denken. Bovendien waren het dochters, die hij wel zou weten te besteden. Hij zag Anneke alleen en hij wist dat zij een zwak had voor mooie dingen, voor voorname kleren, want zij was eigenlijk geen boerenvrouw, zij had iets over zich dat zweemde naar voornaamheid. Het was haar aangeboren.

Hij nam, wat hij voor haar bestemd had, uit de kast, zeker van zijn voorgevoel.

(Wordt vervolgd.)

Women's Page

Editor: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

FEDERATIE - NIEUWS

Zoals we beloofd hebben zullen we van tijd tot tijd jullie op de hoogte houden met nieuws van de bond.

We zijn weer een stap verder gekomen en hebben nu twee candidaten waarvan de verenigingen nu een presidente zullen kiezen en dan hopen we dat we eindelijk op de volgende vergadering onze eigen presidente mogen installeren. Jammer dat al de verenigingen niet hun candidaat ingestuurd hebben, slechts 45 van de 77, waarom toch? Jullie secretaresse heeft de namen van de candidaten reeds rondgestuurd, het zijn Mrs. Numan en Mrs. Kelder. We hopen dat jullie *allemaal* zullen stemmen en het zo spoedig mogelijk naar mij terug sturen.

Laten we ook in deze zaak zoveel mogelijk samen werken. Ik zou zo gaarne al de namen en adressen van *al* de secretaressen willen hebben, willen jullie dat er duidelijk opschrijven? En ook waar de vereniging gevestigd is, alsmede de naam van de district waar u bijhoort. En als we soms iemand vergeten hebben schrijf het mij dan, s.v.p., het is een hele toer om alles in goede orde te krijgen, doch als allen mede werken maakt dat het voor ons zoveel gemakkelijker.

Als er vragen of voorstellen zijn stuur die naar mij, dan kunnen we die behandelen. Dan hopen we D.V. in Mei a.s. een ledenvergadering te houden, waar al de verenigingen twee afgevaardigden kunnen sturen. Hierover zal nader bericht gestuurd worden

Federation Secretaresse
Alice Knapper.
1537 S. Cameron,
Windsor, Ont.

THE GLORIOUS MINORITY

There are people who carry life's burdens,
their *own* ànd some others beside;
There are people who stand in their places
and who stand there, whàtever betide.

When the Kingdom is calling for workers,
or the city is crying for men,
or some cause is seeking supporters.
Thee people will answer just thén.

There are two kinds of people — you know them,
as you journey along on life's track —
the people who *take* your strength *from* you,
and others, who put it *all* bàck.

AAN DE DAMES VAN HET SOUTH WEST DISTRICT

Er is nog nooit iets van onze busjesactie in ons hoekje geweest en misschien zijn de dames die er een beetje meer van willen weten.

Hoewel we niet van ons laten horen, zijn we in stilte aan het werk, en hoewel er nog geen High school is, zijn we hard aan het sparen.

Zoals u weet halen we de busjes een of twee keer per jaar op, in April en October voordat we onze toogdag hebben. Sommige dames brengen het geld mee naar de toogdag en we nemen het dankbaar aan, doch we willen dat graag een beetje anders hebben.

Zoals u ziet verdwijnen de dames van het committee altijd in lunchtijd in de één of ander room om het geld te tellen. Nu doen we dat wel graag maar de dames willen ook wel eens praten met hun vrienden en daar is nooit tijd voor. Zou het nu niet kunnen dat het geld *voor* die tijd opgestuurd wordt naar de penningmeesteresse? Dan kan zij het tellen en de boeken meenemen en behoeven we het maar even na te kijken. Dat maakt het gemakkelijker voor ons en voor haar en als allen meewerken dan kan dat best. Haar adres is: Mrs. A. Haagsma, R.R. 2 Ilderton, Ont.

Er is nu op de bank in Londen ruim $6000. Een mooi bedrag nietwaar? We bedanken allen hartelijk, die hieraan mede gewerkt hebben en nog doen.

Laten we ook hiermee tonen dat we Christelijk onderwijs voor onze kinderen begeren, gelijk we bij het dopen beloofd hebben.

Namens het busje committee
Mrs. H. Knapper

Bidden en Lezen

Bidden en gebeden lezen,
dat is twee, na mijnen zin;
Mochte 't altijd bidden wezen,
als ik mijn gebeden doe:
nooit en ware ik moe-gelezen,
nooit en werde ik biddensmoe.
Wilt mij hulpgebiedig wezen,
leer mij bidden, o mijn God:
immers bidden wil en lezen
'n gebiedt mij Uw gebod
Gij hebt zelf mij, uitgelezen
Leeraar, in den hof geknield,
willen lesse en voorbeeld wezen,
eer Ge in s' vijandsvuisten vielt.
Laat mij wél Uw lessen lezen,
wél Uw voorbeeld gadeslaan,
Here, en neerstig doende wezen
in 't geen Gij hebt voor gedaan.

Guido-Gezelle

ALBERTA AAN DE LIJN

door Tini Van Ameyde

Zojuist is de zitting van de 14e Alberta Legislature met de gebruikelijke pracht en praal geopend. Middelpunt van de plechtigheid was onze nieuwe Luitenant-Gouverneur, Hon. J. Percy Page, die gestoken in zijn eveneens gloednieuwe uniform en pluimhoed zijn eerste officiële functie vervulde. Ja, dat ambtsgewaad, behangen met zware gouden tressen, had hij net op tijd bij de kleermaker in ontvangst genomen voor deze grote dag.

Mr. Page, een ingezetene van Edmonton voor de laatste 48 jaar, geniet internationale faam als coach van het meisjes basketball team, the Edmonton Grads, dat voor de oorlog viermaal het Olympisch kampioenschap in de wacht sleepte. Nog andere takken van sport hadden zijn belangstelling, naast zijn werk als leeraar en de politiek. In deze Luitenant Gouverneur heeft Alberta ongetwijfeld een man, die met de zaken van zijn provincie van A tot Z op de hoogte is en die, evenals zijn in December overleden voorganger, grote persoonlijke populariteit geniet.

☆

Onze Legislature zit met een vreemd probleem: er is practisch geen oppositie. Van de 65 leden zijn er 61 Social Credit, de andere vier zijn resp. Liberal, P.C., Coalition en Ind. S.C., wat een zielig hoopje! Daar er voor elke motie twee mensen nodig zijn, is de gespleten oppositie zo goed als onzichtbaar. Enkele Social Crediters hebben al royaal geadviseerd om aan het viertal een ongelimiteerde spreektijd te geven gedurende alle debatten . . . En dan is er nog de belangrijke vraag: wie is de leider van de oppositie? Deze heeft n.l. recht op een extra toelage van $2500.00, een aardig zakgeldje. Men is nu bezig om uit te zoeken of de titel en de toelage in vieren gedeeld kan worden. Dat lijkt me ook het verstandigste, anders zie ik het er van komen, dat het klaverblad elkàár in de haren vliegt, tot vermaak van de machtige regeringspartij!

In 1960 zal uitgevoerd worden de tweede phase van Premier Mannings vijf-jaren-plan, waarin een bedrag van 6 millioen dollar aan steun wordt verstrekt aan plaatsen met meer dan 200 inwoners. Reeds 175 dorpen en gehuchten hebben aanvragen ingediend voor regeringshulp bij het aanleggen van straten en wegen. Het hardnekkig gerucht deed de ronde, dat Ernest Manning het nationale leiderschap van de S. C. Party zoekt in plaats van Mr. Solon Low, de leider sinds 1942, die zich wegens gezondheidsredenen terugtrekt. Mr. Manning heeft in het openbaar dit gerucht tegengesproken: hij voelt niet veel voor het leiderschap. Daar vele partijleden echter van mening zijn, dat hij beslist de beste man voor het baantje is, durft hij nog geen definitief besluit te nemen. Het wachten is nu op de eerstvolgende Social Credit-conventie, waar de kwestie besproken zal worden. Dat is in Juli a.s.

☆

Je kunt hier op het ogenblik geen krant openvouwen, of de gasslucht waait je tegen. De National Energy Board te Ottawa houdt zich bezig met de prijs en de export van aardgas en uiteraard staat Alberta daar met de neus bovenop, als de meestbelanghebbende. Edmonton's gemeenteraad, in een poging om zijn inwoners in de toekomst veilig te stellen, haalde zich de toorn van Prem. Manning op de nek door te vragen om een duidelijke uitspraak of prijsregeling een federale of provinciale aangelegenheid is. Volgens onze premier bestaat er geen twijfel over of alleen de regering van Alberta heeft iets te zeggen in deze zaak! Ook Calgary bemoeide zich ermee en dat is helemaal niet vreemd, als men bedenkt, dat voor de verbruikers in onze provincie de gasprijs kortgeleden behoorlijk verhoogd is. De Albertanen vrezen, dat bij meer uitvoer naar de U.S. de prijs nog hoger wordt door gehandel tussen de eigenaars en de exporteurs van het gas. Dat zou toch al te gek wezen, daar wij als het ware bovenop de bronnen wonen.

PREMIER MANNING

nationaal leider?

Zoals U weet, bleven 100 millioen bushels graan achter op de prairies, die bij het plotseling vroeg invallen van de winter niet meer binnengebracht konden worden. Of hiervan nog iets te redden valt, hangt af van de weersgesteldheid dit voorjaar. De bijstand, die een getroffen farmer van de federale regering zal ontvangen, is nu vastgesteld op max. $1500.—. De 1600 suikerbieten-telers van Zuid Alberta krijgen ook steun — dat is nog voor de oogst van 1958 —, die zij in handen zullen hebben voor het einde van Februari.

Over het weer gesproken: hoewel de winter vroeg en onvriendelijk inzette, is het tot nu toe een abnormaal zacht wintertje geweest. Veel sneeuw is er niet gevallen, wel hebben we een paar maal in dikke mist gezeten, die het vliegtuigverkeer dagen achter elkaar lam legde. In het Noorden, waar men 's winters heus geen bruggen nodig heeft om de overkant te bereiken, brengt dat zo zijn moeilijkheden mee. Met planken en besproeiing is men bezig om op de oversteekplaatsen het ijs betrouwbaar te maken. Een groot voordeel brengt de zachte winter mee: de seizoenwerkloosheid is tot een minimum beperkt gebleven. Dat is heel wat waard!

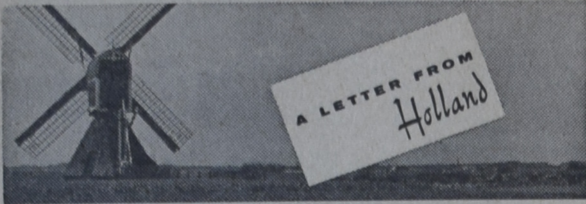
We blijven nog even "up North", waar de nieuwe brug over de Peace River in gebruik genomen werd. Deze verving de brug, die ruim twee jaar geleden in elkaar stortte en is de belangrijkste schakel in de beroemde Alaska Highway, product van de gezamenlijke inspanning van Canadese en Amerikaanse strijdkrachten. De officiële opening zal plaats vinden in de eerste week van Juli en op de lijst van gasten, die hierbij uitgenodigd zullen worden, staan bovenaan Governor-General Vanier, en de P.M., John Diefenbaker. Men fluistert zelfs over President Eisenhower . . . .

☆

Kort geleden werd te Calgary het eerste internationale "Symposium on Arctic Geology" gehouden, waaraan duizend afgevaardigden uit dertien landen (waaronder ook Holland) deelnamen. Technische informaties over het Noordpoolgebied werden daar geruild en besproken. Er was een Russische delegatie, drie man sterk, die beter ingelicht bleek te zijn over hun kant van het gebied dan wij over de onze. Een uitwisseling van inlichtingen met de Russen is echter al jaren aan de gang. Nu zijn zij van plan om het volgende Symposium over vier jaar in de Sovjet Uniet te houden.

Uit het Rockey Mountain House district kwamen berichten over een invasie door wilde dieren, die door sneeuwval in de bergen en de bush naar de bewoonde wereld gedreven worden. Moose, elk, cougars, van alles loopt daar nu rond te snuffelen, soms midden op de weg, tot verdriet van de automobilisten. Een lumberman had een aanrijding met een reus van een moose. Toen hij het beest onverwacht voor zijn neus zag opduiken, kon hij niet meer stoppen of uitwijken. Zijn truck maakte een complete salto in de lucht en kwam weer keurig op vier wielen terecht, onbeschadigd. Wel beschadigd was de chauffeur, die onder de schrammen en bulten zat, en de moose, die zonder een woord te zeggen hinkend verdween. Zo'n ontmoeting lijkt me slecht voor je hart.

(Vervolg op pag. 9)

door Mevr. Jacoba M. De Groot-Vreugdenhil

Deze week zijn een aantal vrouwen uit Schouwen en Duiveland op reis geweest. Tuindorp Oostzaan was hun bestemming. De bewoonsters van het eiland, dat in 1953 bij de grote watersnoodramp vrijwel het zwaarst getroffen werd, brachten een bezoek aan de gezinnen, die een maand geleden door het water uit hun huizen werden verdreven. Ik heb er alleen maar een plaatje in de krant van gezien: vrouwen die bij de deur met elkander stonden te praten. Maar ik kan me voorstellen, dat dit Zeeuwse bezoek de Amsterdamsen moet hebben goed gedaan. Waarschijnlijk zijn er behalve bemoedigende woorden wijze raadgevingen uitgedeeld, raadgevingen die op eigen ervaring berustten. Ook kleine geschenken werden aangeboden, namelijk kamerplanten. Men moet de overstromingsellende zelf hebben meegemaakt om te bedenken, dat de vrouwen uit het tuindorp ook al hun planten zijn kwijtgeraakt. En vormen de kamerplanten op haar vensterbank niet de trots en de glorie van bijna iedere Hollandse huisvrouw?

De schade aan particulieren, zoals die bij de terugkeer van de bewoners is geschat, zal door het Nationaal Rampenfonds volledig worden vergoed. Zij loopt in de miljoenen. Voor verliezen, die buiten de persoonlijke sfeer vallen, zoals aan onroerend goed van middenstandsbedrijven, kerken, bibliotheken, buurtverenigingen enz., zal een extra regeling worden getroffen.

Het rapport over de oorzaak van de ramp is nog niet gepubliceerd; daarover heb ik het dus nog maar niet. Het zal waarschijnlijk wel een combinatie van oorzaken wezen. Veelvuldig is de opmerking gemaakt, dat de eerste de beste 'boeren'polder beter op zijn zaken en zijn dijken weet te passen dan de hoofdstad van het land. Nu het tuindorp verdronken is geweest gaat men beginnen met de aanleg van een zogenaamde slaperdijk. Dat wil zeggen: een dijk achter de dijk, die de eigenlijke waterkering vormt.

☆

Over de buschauffeurs-staking en het min of meer dwaze figuur dat daarbij door de regering werd geslagen heb ik reeds eerder geschreven. Hoewel overal in het land de bussen weer rijden zijn de chauffeurs nog niet tevreden met het percentage loonverhoging, dat dat hun is voorgesteld. Evenmin zijn dat de ambtenaren. De regering wil hun een salarisverhoging geven van 5%, aangevuld met een verhoging van 1% tot verbetering van hun overige financiele positie. Dat is te weinig, verklaren de ambtenaren. Ze beroepen zich er op, dat de ambtenaarssalarissen voor er ergens van enige verhoging sprake was, reeds waren achtergebleven bij de lonen in het vrije bedrijf. Nu in het vrije bedrijf allerwege met regeringsgoedkeuring de lonen worden verhoogd wordt die achterstand nog groter en is met 6% beslist niet ingehaald.

En als het resultaat van al die loonsverhogingen nu weer prijsverhogingen moeten wezen? Dan wordt niemand er veel beter van of wijzer.

☆

Algemene teleurstelling wekte het ongunstige verloop van de besprekingen tussen Nederland en Amerika betreffende de landingsrechten in Californië voor de K.L.M. De Tweede Kamer heeft daaraan uiting gegeven door de aanneming — met algemene stemmen — van een motie die scherpe kritiek uitbrengt op de houding van de Verenigde Staten. Gezegd wordt daarin, dat de Amerikaanse weigering de vrijheid van het luchtverkeer miskent en niet past in het kader van de bondgenootschappelijke betrekkingen, welke tussen de Verenigde Staten en ons land bestaan.

Kritiek op een buitenlandse mogendheid veroorlooft onze volksvertegenwoordiging zich hoogst zelden. Laten we hopen dat dit krachtige protest van het Nederlandse parlement in Amerika enige indruk zal maken en dat de besprekingen op korte termijn kunnen worden hervat.

Bemoedigender was het resultaat van de moeizaam verlopen besprekingen tussen Nederland en Duitsland. Een nieuw verdrag is tot stand gekomen met als voornaamste punt: Elten, Tudderen en de gronden bij Dinxperloo die na de oorlog aan Nederland zijn toegewezen, worden weer Duits. Daartegenover stelt Duitsland een schadevergoeding aan de Nederlandse slachtoffers van de Nazi-terreur. Enkele kleinere grenswijzigingen en -correcties werden in wederzijds goedvinden overeengekomen.

☆

Tot territoriaal commandant van het Leger des Heils in Nederland is door generaal Wilfred Kitching geinstalleerd William Frederik Palstra. Na de bekende en beminde commandant Bouwe Vlas is commandant Palstra de tweede Nederlandse territoriaal commandant in Nederland en de zevende Nederlander, aan wie het territoriaal commantschap op de wereldwijde akker van het Leger wordt opgedragen. De commandant is vijfenvijftig jaar; eenentwintig jaar heeft hij in Indië gewerkt. Dat ook aan het werk van het Leger het veranderende welvaartsbeeld niet voorbij gaat bleek uit het kenismakings schrijven door de commandant tot zijn officieren en soldaten gericht. 'Onder het vernis van schijnbaar algemene stoffelijke welvaart blijft de geestelijke nood zichtbaar, daarom hebben we nog zo'n rijke kans om zegenrijk te werken.'

☆

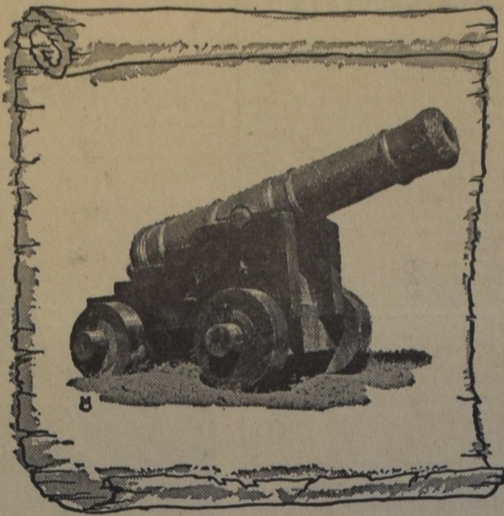
Overleden is, 81 jaar oud, Dr. J. G. Geelkerken, em. pred. van de Ned. Herv. Kerk, voor 1946 predikant bij de Gereformeerde kerken in Hersteld Verband, voor 1926 predikant bij de Gereformeerde kerken. In de Amsterdamse Parkwijkkerk werd voor deze zeer bekende theoloog een indrukwekkende rouwdienst gehouden. 'Hij was een vertegenwoordiger van het overtuigde Gereformeerde levenslicht', werd van hem gezegd, 'van aanleg beslist conservatief en toch reeds in zijn jonge jaren als predikant zijn tijd ver vooruit.' Vanwege bepaalde theologische beschouwingen heeft de Gereformeerde synode van Assen indertijd tuchtmaatregelen tegen hem genomen, die tot afscheiding leidden van een grote groep Gereformeerden. Geconstitueerd werden destijds de Gereformeerde Kerken in Hersteld Verband, die tot 1946 hebben bestaan. Zij werden toen in de Ned. Hervormde Kerk opgenomen.

Nog een ander overlijden, dat de gedachten naar het verleden terug deed gaan, dat van Dr. H. A. Colijn, Dr. Colijn was de laatste zoon van de grote Nederlandse staatsman Dr. H. Colijn. De bezettingstijd, die aan zijn vader en zijn twee broers het leven kostte, overleefde hij. Zwaar ziek kwam hij in 1945, na zijn bevrijding uit een Japans gevangenkamp, in het vaderland aan. Hij leefde hier betrekkelijk teruggetrokken. Sinds 1949 heeft hij zich geheel aan interkerkelijke arbeid gewijd. Tweeenzestig jaar werd hij.

GESCHIEDENIS VAN CANADA

DE BRITSE NOORDAMERIKAANSE KOLONIES WILLEN ZELFBESTUUR

(C.S.) - In 1814, aan het einde van de oorlog met de Verenigde Staten, waren er drie geheel aparte Britse Koloniën of groepen van koloniën op het vasteland van Noord-Amerika: De Maritimes (Nova Scotia, New Brunswick, Prince Edward Island), Lower Canada en Upper Canada. Er waren geen andere communicatiemiddelen tussen de twee Canada's en de Maritimes dan over de wateren van de St. Lawrence of over het grondgebied van de nog steeds vijandige Verenigde Staten. Er was geen uniformiteit van administratie — speciaal Lower Canada met haar Franse wetgeving en sociale instellingen was geheel verschillend van de andere koloniën — maar in grote trekken volgde de regering de Britse koloniale praktijken van de tijd. Er was een gouverneur, uitgezonden door Groot-Brittannië, die de meeste macht had. Hij werd bijgestaan door een Raad, samengesteld uit plaatselijke notabelen, die voor het leven benoemd waren, en door een Vergadering, door het volk gekozen volgens een tamelijk vrij verkiezingssysteem. De Raad vertegenwoordigde in het algemeen het conservatieve element in het land, de Vergadering het liberale. De eerste wilde het gezag en de oude orde handhaven en versterken. De laatste wenste zelf-bestuur, tenminste in alle binnenlandse aangelegenheden.

Eén en ander werd verergerd door economische moeilijkheden, en in Lower Canada door de toenemende onenigheid tussen de twee nationaliteiten, de Fransen en de Britten. In de 35 jaren tussen het einde van de Napoleontische Oorlogen en het midden van de 19de eeuw vond de eerste grote immigratie-stroom in Canada plaats, in die tijd hoofdzakelijk van de Britse Eilanden. De oorzaak was gelegen in het begin van de industriële omwenteling daar, waarvan een vèrgaande ontwrichting van de maatschappij en veel armoede de gevolgen waren. Ook was de reis naar Canada zo goedkoop geworden, dat het tot immigratie aanspoorde. De reden daarvoor was de handel in hout, dat in de plaats van de pelzen was gekomen als voornaamste export-product van Canada. Daar er weinig geïmporteerd werd, keerden de houtschepen van Groot-Brittannië leeg terug en konden dus overtocht bieden aan behoeftige emigranten, weliswaar met verschrikkelijk weinig comfort, maar tegen belachelijk lage prijzen. Aldus steeg de bevolking van Canada snel, van 500.000 in 1815 tot 2.400.000 in 1852. Zich een behoorlijk bestaan te verschaffen in het nog primitieve land was niet gemakkelijk. Soms terecht, maar vaker ten onrechte, gaven de kolonisten de regering van het moederland, daar ver weg in Londen, de schuld voor hun moeilijkheden. Hun woede was ook gericht tegen de heersende groepen in het land zelf, de "chateau clique" zoals zij in Lower Canada werden genoemd, en de "family compact" in Upper Canada, die zij beschuldigden van zelfzuchtige veronachtzaming van de belangen van hun minder fortuinlijke landgenoten.

De ontevredenen vonden hun leiders in Louis-Joseph Papineau in Lower Canada, en in William Lyon Mackenzie in Upper Canada, en hun politieke wapen lag in de weigering van de Vergaderingen om te stemmen voor het beschikbaar stellen van gelden voor de administratie van de koloniën, tenzij democratische hervormingen zouden worden ingevoerd. De laatste maatregel was niet direct fnuikend, daar de Gouverneur rechtstreeks kon beschikken over de opbrengsten van de verkoop van land en van de rechten, die op goederen geheven werden, maar het maakte de kloof tussen conservatieven en hervormers nog dieper. Het kwam tot een crisis in 1837, toen er voorbarige opstandjes waren in Montreal en de Richelieu Vallei en in Toronto. Deze waren van een tragi-comische aard en werden gemakkelijk onderdrukt, maar zij toonden de stemming van het land en de noodzakelijkheid voor verandering.

De Britse regering koos Lord Durham om poolshoogte te nemen van de toestanden in Brits-Noord-Amerika en hervormingen voor te stellen. Hij stond bekend als een man met neigingen naar de liberale kant — hij had de bijnaam "Radical Jack" — en hij was één van de samenstellers van de Reform Bill van 1832 geweest, de eerste tamelijk democratische kieswet in Engeland. Tijdens zijn korte gouverneur-generaalschap (1838/39) stelde hij het beroemde "Durham Report" samen, dat de invoering van waarlijk verantwoordelijke regering aanbeval en een duidelijk onderscheid tussen binnenlandse zaken, die geheel en al de zaak van de plaatselijke regeringen en besturen zouden zijn, en rijkszaken, zoals de defensie en buitenlandse aangelegenheden. Hij vroeg ook om een vereniging van Lower en Upper Canada, deels om de spanning tussen de rassen te verminderen, deels als een eerste stap tot eenmaking van geheel Brits Noord-Amerika, hetgeen hij toen reeds voorzag.

Ofschoon van de aanbevelingen van het "Durham Report" slechts de eerste betreffende de vereniging van de twee Canada's ten volle tot uitvoering werd gebracht (in 1840), is de belangrijkheid er van toch zeer groot. Het is de grondslag, waarop het souvereine Canada na veel moeizaam werk en overleg 27 jaren later, in 1867, gebouwd werd.

ALBERTA aan de lijn

(Vervolg van pag. 7)

Het beroemde Banff Winter Carnival is voor dit jaar definitief afgelast. Een en ander vanwege de felle critiek van het publiek verleden jaar, toen meer dan vijftig teenagers gearresteerd werden wegens dronkenschap en vandalisme. Het is echter waarschijnlijk, dat het carnival in 1961 weer gehouden wordt.

Van 25 Februari tot 5 Maart zal te Edmonton een campagne worden gehouden, georganiseerd door 45 kerken, verenigingen en service-clubs, als hun bijdrage voor het World Refugee Year. Men wil $60.000.— bijeenbrengen voor de D.P.-kamp Vaihingen bij Stuttgart, Duitsland, zodat een honderdtal refugees geholpen en het kamp eindelijk gesloten kan worden. Een prachtig initiatief, dat zeker de steun van al onze mensen te Edmonton en omgeving verdient!

Eveneens te Edmonton zit het stads-busbedrijf verlegen om vijf nieuwe dieselbussen en hield een inschrijving. Tot ieders verbazing bleek de laagste prijs te zijn van een Japanse firma! De directie is zeer geïnteresseerd in dit bod en dat valt bij een verschil van zo'n $30.000.— ook gemakkelijk te begrijpen. Maar wat zal de automobiel-industrie in het Oosten en in de U.S. wel zeggen, als Edmonton haar bussen in Japan gaat bestellen? Dat kan een gebrul worden . . Als de schreeuwers dan maar niet vergeten, dat Canada voorlopig nog veel meer uitvoert naar Japan dan omgekeerd. Zo ontving in Januari j.l. de kolenmijn in de Crowsnest Pass (op de grens van Alberta en B.C.) evenals vorig jaar een grote order uit Japan. Haar bestelling van verleden jaar zette Alberta's kolenproductie toen voor het eerst in tien jaar weer in stijgende lijn.

Tot slot moet ik U nog even vertellen van een jonge vurige Italiaan, die vergat, dat hij in Canada was. Deze immigrant — hij draagt de toepasselijke naam Virginio — was kortgeleden aangekomen en voelde zich nog eenzaam. Al kuierend langs Edmonton's straten, zag hij twee aardige meisjes. Hoe dichter hij er bij kwam, hoe aardiger ze leken, tot hij op een gegeven ogenblik de verleiding niet meer kon weerstaan en een van hen een vriendelijk kneepje gaf. Een politie-man, die het zag, greep hem in de kraag. Voor de rechtbank legde een reclasserings-ambtenaar uit, dat zoiets in de straten van Virgino's geboorteland heel gewoon en niet strafbaar is. De rechtre moet het wel geloofd hebben, want Virginio kwam er met een voorwaardelijke straf af. Hij heeft ongetwijfeld de schrik van zijn leven gehad. En wat zàl hij het hier een stijve boel vinden!

Wordt vervolgd.

CLASSIFIED ADS

ARE EASY AND NOT EXPENSIVE

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

— — —

Birth-announcements	$ 2.50
Engagement-announcements . .	$ 2.50
Marriage and anniversaries . . .	$ 3.50
Notifications of death	$ 3.50

— — —

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00. Every word more 5¢. For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

With deep gratitude to God we are happy to announce the birth of our daughter

ARLENE - LYNDA

on Monday, February 15, 1960.

Mr. & Mrs. S. Vander Goot.
Jerry - Theodore.
Edward - Stanley.

188 Taylor Street.
London, Ont.

Heden nam de Here tot Zich onze geliefde vrouw, moeder en grootmoeder

ANTJE NOUTA,
geboren Mud,

op de leeftijd van 46 jaar. Na een gezegende echtvereniging van bijna 25 jaar.

Psalm 42 : 5.

Edmonton:
Mr. Henry Nouta.
Mr. Mrs. Raymond (Nouta (Smid).
kleinzoon Henry John.
Eddy - verl. Greta.
Audrey - verl. Jerry.
Rennie.
Bert.
Clarence.
Jacob Henry.

13 Februari 1960.
Post adres: 4114 - 118 Ave., Beverly, Alta., Canada.

FARMS FOR SALE

125 Acre. Kleigrond. 9 kamer huis, beste barn, vee en machinerie. Melkcontract. 3 mijl van Smithville. Vraagprijs $ 29,000.—. Down $ 15,000.—.

150 Acres, best huis en barns, vee en machinerie. Holstein vee. Melkcontract. Vraagprijs $ 52,000.— met down $ 8,000.—.

50 Acre sandy loam, 6 kamer huis, oude barns. Land geschikt voor tabak en groenten. Prijs $ 14,000, down $ 4,000.—.

6 kamer huis, één floor, Fruitland. 3 slaapkamers. Olieverwarming. Vraagprijs $ 12,500.—, $ 3,000.— down, rest één hypotheek.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

Jongeman, 30 jaar, zoekt serieuze KENNISMAKING met dito meisje of weduwe. Kind geen bezwaar. Brieven onder nummer 1275, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Gevraagd:

EEN MEISJE

voor dag en nacht. Leeftijd onder 35 jaar. Klein gezin met 1 grote dochter. Woensdagsmiddags, Zaterdagsmiddags, Zondags en iedere avond vrij. Mrs. M. L. Brown, 77 Jackson Ave., Toronto 18. Tel. BE 3-2200.

HOUSEKEEPER WANTED

immediately, in family with school-age children. Mother is being hospitalized. Write to Box 1276, % Calvinist-Contact, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Wanted at Medicine Hat, Alberta:

EXPERIENCED PAINTERS

Wages $ 1.90—$ 2.00 per hour. Write full particulars to Chr. Ref. Imm. Society, Casey Aasman, Box 94, Medicine Hat, Alta.

GEVRAAGD:

Brood-Banketbakker
VISSER Ltd.
BAKERY & IMPORT
117 King St. South
Whitby, Ont. Ph. Mohawk 8-3135

For Sale:

Bakkerij

enig in town, gevestigd in B.C. Omzet 25 à 30 zak per week. Bakkerij (building) 5 jaar oud. Woonhuis, naast de bakkerij, 2 jaar oud, 3 bedrooms. Bakkerij bevat het volgende aan machines: Oven (revolving type) 300 broden (2 jaar oud); rijskast, 2 rack size; kneedmachine, 2 bags; klutsmachine; opmaakmachine; verdeelmachine; donut fryer, automatisch; beschuit snijmachine; automatische verpakmachine; broodsnijmachine. 2 Trucks. Brieven onder no. 1274, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

WESTEND $ 3000.— down, income home, 8 kamers plus basement-apartment. Maandelijkse inkomsten $ 225.— plus 4 kamers voor eigenaar. Gezonde hypotheek.

WESTON $ 2000.— down, $ 14,900.- vraagprijs, goede 6 kamer bungalow, 5½% 1e hypotheek, alum. storms en screens.

WILLOWDALE $ 1500.— down, 7 kamers, attached garage, goed district, storms en screens.

EASTEND $ 1000.— down, vraagprijs $ 14,900.—, 6 kamers bungalow, 5½% 1e hypotheek, alum. storms en screens.

BOERDERIJEN, BOUWTERREINEN, COMMERCIAL LOTS, enz. Beschikbaar tegen redelijke prijzen en voorwaarden.

Bel of schrijf Uw vertrouwensman

GERRIT BROOS
Vertegenwoordiger voor Harvey Keith Realtor,
181 Eglinton Ave. E., Toronto
Tel. HU 7-3333 (kantoor)
BA 5-5139 (huis)

Vele GOEDE FARMS te koop rond YORK, Ont.

dicht bij Chr. Ref. Church en Chr. School. Stelt U in verbinding met één van de fieldmen van de Chr. Ref. Church te York.

Mr. W. Blijleven, R.R. 3, Caledonia.
Mr. S. Reitsma, R.R. 3, Caledonia.
Mr. P. De Leeuw, R.R. 1, York.

Te koop:

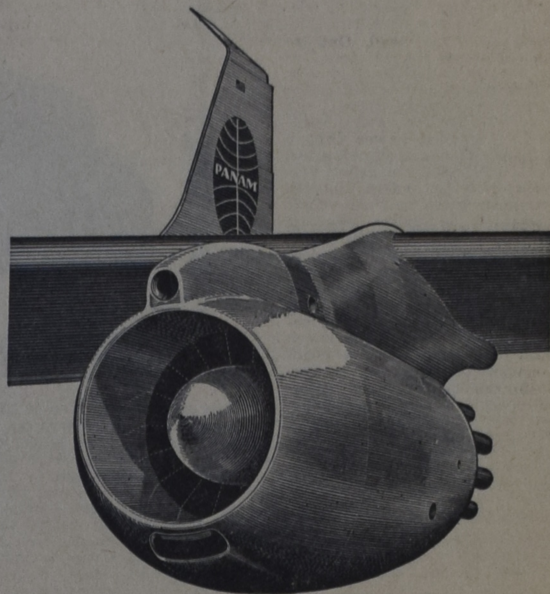
HUIS

in Thistletown, bij kerk en school; ravijnlot, open haard, zes kamers, garage. Private. CH 7-0897.

FARM FOR SALE

110 acre, 2 barns, dubbel huis, heet en koud water. 7 mijl van kerk en Chr. School. Prijs naar overleg. H. Overdyk, R.R. 4, Trenton. Phone Ex 2-5227. Zaterdags voor 5 P.M. Ex 2-6917.

DE ENIGE JETS NAAR NEDERLAND

Vlieg met de **Intercontinental** Jet Clippers* direct via New York naar Amsterdam.

- In slechts 8½ uren van New York naar Amsterdam met de Pan American **Intercontinental** Jet Clippers, de **enige** Jets naar Nederland.
- Pan American zorgt voor geriefelijke aansluitingsvluchten van Toronto naar New York, terwijl U in New York extra tijd kunt nemen, zonder verhoging van Uw reisbiljet.
- Een "Economy" bediening op iedere vlucht — biljetprijs van Toronto naar Amsterdam en terug via New York bedraagt $ 555.20. Of tegen 10% vooruitbetaling en de rest met het Pan American "Pay-Later" Plan.

*Trade-Mark, Reg.

Telefoneert uw Reisagentschap of EMpire 8-2941
Plaatskaartenbureau: 91 Yonge Street, Toronto

PAN AM

'S WERELDS MEEST ERVAREN LUCHTVAARTLIJN

- De Eerste over de Atlantische Oceaan
- De Eerste over de Stille Oceaan
- De Eerste in Zuid-Amerika
- De Eerste rond de wereld

Luistert naar CANADIANS ALL — een radioprogramma voor onze nieuwe Canadese vrienden — elke Zondag om 3:05 P.M. over Station 1010 CFRB, Toronto.

ZIEN DOET KOPEN

Komt U dit voorjaar eens in NEW BRUNSWICK kijken, dan zijn wij overtuigd dat U hier een farm wilt kopen.

Waarom??

1. Het gunstige klimaat en daarom prachtig grasland.
2. Het mooie natuurschoon, waar U elke dag opnieuw van geniet.
3. De farms die U voor lage prijs kunt kopen, farms waar U op thuis kan blijven zonder te zuchten onder zware afbetalingen en waar U met winst op kan boeren.

Namen de Immigratie Vereniging van de Christian Ref. Church,

Tom Brouwer and George Versloot
R.R. 3, KESWICK - NEW BRUNSWICK

FOR HOUSES,
Investment Properties, Building Lots and Farms
in or near
TORONTO
see or write
HARRY SNOOK
with
Harvey Keith, Realtor
181 Eglinton Ave. East
HU 7-3333 or HI 7-1417

DUXBURY
TRAVEL SERVICE
Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line
BRAMPTON, ONT.
85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

Direct gevraagd:

BEKWAME SCHILDER-BEHANGER

(for right man year-round job). Dicht bij Chr. Ref. Church en mogelijkheid voor Chr. onderwijs voor uw kinderen. Call: Anton Kragten, Caledonia, R.R. 3, or phone: Caledonia RO 5-2153.

Van Delft's Bookhouse

Bestel nu het **JAARBOEK 1960** van de Christian Reformed Church, $ 1.25 postpaid. **Bijbels en Psalmboeken. Kinderbijbels** in de Hollandse en Engelse taal. **Bijbelse dagboeken. Belijdenisteksten. Belijdenisboeken. Hollandse gramofoonplaten. Wanddoeken en voordrachten en samenspraken.**

Vraagt prijslijst.

223 Hess. St. S., HAMILTON, Ont.

FARMS FARMS

4½ ACRES groenten farm, gelegen naast Christian School en kerk. Alle machines en truck inbegrepen, grote schuren en een 7 kamer huis met badkamer en centrale verwarming. Afnemers voor groenten worden door verkoper aangewezen. Er is ook een greenhouse met stoker en platte ramen. Moet verkocht worden wegens ouderdom van eigenaar. Vraagprijs $ 28,000 met $ 8,000 down en daar is over te praten.

12 ACRES beste fruitfarm, beplant met 7 acres perziken, 2½ acres aardbeien tussen jonge bomen, 2 acres zoete en zure kersen, 1 acre druiven, wat peren en pruimen, gemiddelde opbrengst ligt tussen 8 en 9000 dollar per jaar. Alle machines, schuur, kippenhok en een 7 kamer huis van alle gemakken voorzien. Deze farm is gelegen naast een inmaakfabriek en dicht bij stad. Prijs $ 30,000 met $ 8,000 down. Wij helpen financieren, indien nodig.

FLORIST BEDRIJF

21,000 voet onder glas, automatische gasstoker, groot koelhuis, garage, klein apartment en 7 kamer stenen bungalow, alles in zeer goede staat van onderhoud. Wil verkopen zonder crops voor $ 45,000, met ongeveer $ 10,000 down. Financiële hulp indien nodig.

Contact

Medard Verdegem
3 Benson Drive, St. Catharines, Ont. - Phone WE 4-1948

S. D. Costen & Co. Ltd.
24 King Street, St. Catharines - Ph. MU 5-5447

— KOOPT BIJ ONZE ADVERTEERDERS —

---

100 ACRE DAIRY FARM

Deze farm is voorzien van bulk-cooler, alle benodigde machinerieën, 18 melkkoeien, 4 heifers en een stier. De gebouwen zijn in goede staat en de barn is voorzien van stanchions en waterbowls. De barn is groot en biedt ruimte voor uitbreiding. Flinke machineschuur, diverse kippen- en varkensschuren. De farm is gelegen niet ver van Chr. Ref. Church en Chr. School.

Prijs $ 40.000,— met $ 7.000,— down. $ 33.000.— hypotheek beschikbaar tegen 6% betaalbaar met $ 170.— per maand, rente en aflossing inbegrepen. Goede voorraad hooi, stro en granen. Melkcontract. Het is de moeite waard deze farm te bezien. Verdere inlichtingen worden U gaarne verstrekt door:

KRAAY AND SCHRIEL, REALTORS
29½ KING STREET, ST. CATHARINES, ONT.
Tel.: WEbster 4-1813 of WEbster 4-1563

Gaat U verhuizen?
dan naar:
VAN'S MOVING & CARTAGE
(eigenaar J. Vander Wal)

Speciaal ingericht voor het vervoer van Emigratiekisten. Verder: Van, Stake, Dump en Platformtrucks.

1562 Muur Rd., PORT CREDIT, Ont. Tel.: Office RO 2-7445, residence CR 8-3253

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen te Lacombe, Alta., J. J. Byker te Waupun, Wis., U.S.A.

te Springdale, Ont., P. Kranenburg te Athens, Ont.

te Fruitland, Ont., O. Breen te Chicago, U.S.A.

Beroepen te Bowness-Montgomery A. Corporaal te Edam, Holland.

Te Collingwood, Ont. Louis Tamminga te Smithers, B.C.

Beroepen te Cornwall, Ont. A. Rumph te Cobourg, Ont.

Bedankt voor St. Thomas, Ont. T. C. Van Kooten te Hamilton, Ont. Voor West Sayville, N.Y. T. C. Van Kooten te Hamilton, Ont.

FREE CHR. REF. CHURCH

Beroepen te Aldergrove, B.C., J. Overduin te St. Thomas, Ont.

Bedankt voor London, Ont., J. Tamminga te Toronto, Ont.

Prof. J. Hovius te Apeldoorn zal de Chr. Geref. kerken vertegenwoordigen op de classicale vergaderingen van de Old Chr. Ref. Churches en de Free Chr. Ref. Churches in Canada. Prof. Hovius zal de heenreis maken als geestelijk verzorger van emigranten. Hij is voornemens 13 juli a.s. te vertrekken.

HET VRAAGSTUK VAN DE DOOP IN DUITSLAND

Philadelphia bericht dat in de kringen van de Duitse predikanten gezocht wordt naar een oplossing van het vraagstuk van de doop.

Men denkt aan de mogelijkheid om in de Duitse Landskerk naast de kinderdoop ook de volwassendoop te bedienen, indien dit wordt verlangd. Dit gebeurde tot dusver ook reeds, en wel in gevallen, wanneer de volwassen kinderen van ouders, die de kerk vroeger hadden verlaten, tot de kerk terugkeerden. Naar de mening van vele predikanten zou deze praktijk nu algemeen moeten worden. Men concludeert hier: Wie voorkeur heeft voor de kinderdoop, kan deze ook in de toekomst behouden. Maar wie voorkeur heeft voor de doop als volwassene, kan ook deze bediend krijgen. Het zal nu van de kerkleiding afhangen of deze tweeërlei doopspraktijk algemeen zal worden ingevoerd. (I.C.N.)

INGEZONDEN:

VOOR DE FARMERS

Naar aanleiding van de ingezonden stukken in 1959 ingezonden door Mr. S. v.d. Ploeg en Mr. G. H. Klim "For the farmers", wilde ik hier gaarne iets over 't zelfde onderwerp schrijven.

Ook wij voelen dat er in Nederland wat was, dat wij hier in ons nieuwe vaderland tot dusver missen. Zo heel genoeglijk mochten wij als mannen en vrouwen onze plaatselijke jaarvergaderingen bijwonen, en ook onze Prov. jaarvergadering van de C.B.T.B.

Het deed zo goed gezamenlijk de belangen van het farmersleven op waardige manier te behartigen.

Deze onderlinge samenwerking is voor Nederland van onschatbare waarde geweest; een zegen voor heel het volk. Het bewaarde land en volk voor werkloosheid en veel ongeregelde moeilijkheden.

En wij vragen: is dat hier in Canada ook mogelijk? Het spreekwoord: Als het de boer goed gaat gaat het alle mensen goed is bewaarheid. Ook de farmer heeft recht op waardering voor zijn arbeidsprestatie.

Het agrarische bedrijf is geen minderwaardige tak van bestaan.

Het is bekend dat het rustigste deel van de maatschappij wordt gevonden op het platteland. Met al de gezinsleden werken de farmers met veel energie. Nu is er een tijd geweest dat er met hem een spel werd gespeeld.

Dat zijn goede producten, door noeste arbeid de aarde ontworsteld, voor een appel en een ei van de hand moesten gaan.

We denken aan de dertiger jaren. Hoe is dat zo gekomen?

Wel door gestadige ontwikkeling gingen de werknemers zich verenigen. Zij gingen zich sterk maken, organiseren ter verkrijgen van hun recht. Dit gaf zekerheid aan hun positie. Zo volgde de één na de ander. Alleen de farmer, die leefde bij vraag en aanbod, stond vrij en frank op de wereld.

De jaren 1940-'45 lieten ons zien, dat het plicht en noodzakelijkheid was zich aan één te sluiten.

Onze voortrekkers zagen hun werk bekroond, zodat het nu een plicht werd te organiseren.

Een gezegend land met een sterk georganiseerd aan-één-gesloten volk. Zover zullen we 't allicht in Canada niet kunnen krijgen. Toch kan hier vooral in deze gebieden die in de knel komen, veel verbeterd worden. Ook hier zijn vele grieven die wij onder het systeem van "vraag en aanbod" moeten nemen. En is dit voor ons en onze gezinnen verantwoord? Kunnen we dit laten doorgaan? Zo lijdelijk en louw alles maar nemen?

't Is te hopen dat wij farmers een net van afdelingen gaan oprichten over geheel Canada met een Bond aan de top, die alle in naam en in wezen de christelijke faam mogen dragen.

Eendracht maakt macht.

Hier bestaat reeds een chr. federatie, zij vragen om aansluiting. Zij werken in een goede richting en streven naar het doel om op waardige wijze onze zaken te bespreken en te behartigen.

Er dringt nog meer tot ons door, dat de Neutrale Bond en organisatie hun best doen leden te verwerven en ook de Hollanders aan klampen.

Gaarne wilden wij meerdere farmers over deze zo belangrijke zaak horen.

De Here onderrichte ons ook in deze wijze van doen.

Geachte Redacteur dankend voor de plaatsruimte.

Met vriendelijke groet G. Douma,
RR 1, Athens.

Citizenship-Perikelen

In een artikel "De Chinees dook onder" in ons blad van 8 Januari 1960 schreven wij in verband met het feit, dat de Minister van Immigration toestemming had verleend aan de onderwijzer Shi How Law om zonder immigratie-papieren toch definitief in Canada te blijven:

"Toch schijnt ook in dit geval nog sprake te zijn van discriminatie, aangezien hij nimmer een Canadees burger zal kunnen worden, zoals hij dat zou hebben gekund als hij b.v. in Portugal geboren zou zijn, aldus meldt de Hamilton Spectator".

De Director of Information van het Department of Citizenship wijst ons erop, dat deze inlichtingen niet juist zijn "in as much as landed immigrants regardless of their ethnic origin begin acquiring domicile towards Canadian citizenship as of the time they are legally admitted for permanent residence. Mr. Law Chi Hok was admitted by Order-in-Council, PC60-150, dated February 11, 1960, and action is being taken to grant him "landing".

Hoewel Mr. Law (of Hok?) op 8 Januari dus nog geen "landed immigrant" was geven wij gaarne bovenstaande correctie door om elk misverstand weg te nemen.

Schriftelijke Cursus in Horticulture

Voor de eerste maal zal het mogelijk zijn, een schriftelijke cursus te volgen van het Ontario Agricultural College te Guelph. Deze cursus, welke is ontwikkeld door profesor C. E. McNinch van de afdeling Horticulture (tuinbouw, tuinaanleg) zal beginnen in het vroege voorjaar en omvat de onderwerpen horticulture, soils, machinery, administration, management, public relation, advertising en accounting.

De driejarige cursus kan leiden tot het Ontario diploma voor horticulture als de leerling drie zomers practisch werk doet. De cursus is verkrijgbaar voor inwoners van Canada.

De Schilderkunst in Canada

"Er is voor alle soorten kunst een plaats in de National Gallery", heeft Charles F. Comford, die onlangs Directeur werd van Canada's National Gallery, verklaard. Mr. Comfort is zich als president van de Royal Academy of Arts er goed van bewust, dat Canadese schilders beïnvloed zijn door de richtingen en technieken, die overal duidelijk zijn in de moderne kunst. Niettemin heeft de schilderkunst in Canada een wijze van aanpakken ontwikkeld, die ontegenzeggelijk Canadees is.

Het spreekt vanzelf, dat Canada's vroegste schilders, zoals Homer Watson (1855-1936) en Horatio Walker (1858-1938) het Canadese land door Europees geoefende ogen zagen. In de 19de eeuw en zelfs in de 20ste schilderden zij landschappen, die zowel in technisch opzicht als wat onderwerp betreft, weinig verschilden van die, welke in het buitenland geschilderd werden. De boerderij-taferelen van landelijk Ontario en Quebec, die zij tot hun onderwerpen kozen, zouden haast ieder willekeurig tafereel in elk land kunnen geweest zijn.

Toen ontdekten de Canadese kunstenaars het Noorden met zijn harde, rotsachtige vormen en zijn krachtige, schitterende kleuren. Tom Thomson (1877-1917) zette het eerste het Noorden, dat hij zo zeer beminde, op het doek, want hij was een onbevreesde woudloper, die veel van zijn tijd doorbracht als gids in Noord-Ontario. Hij was echter ook een geoefend reclametekenaar, die vele heersende Europese invloeden in zich opgenomen had. Daardoor gaf hij de krachtige rotsvormen en verdraaide pijnbomen van Canada's Noorden en zijn felle herfstkleuren weer in lijnen van haast decoratieve patronen. Hij schilderde slechts een beperkt aantal doeken, want hij verdronk toen hij 40 j. was in Algonquin Park, Ontario. Zijn invloed lokte andere schilders het Noorden in, Lawren Harris, J. E. H. MacDonald en Arthur Lismer. Tenslotte waren er zeven kunstenaars, wier ogen voor dit nieuwe soort van natuurlijke schoonheid geopend waren, waarvan zij geloofden, dat dit het "ware" Canada vertegenwoordigde. In 1920 vormden zij de bekende "Group of Seven" en werden de stichters van een nieuwe school met een nieuwe, echt Canadese stijl in landschap-schildering.

Gedurende lange tijd — bijna 25 jaren — schilderden Canadese kunstenaars in de stijl, die in de Group of Seven zijn oorsprong gevonden had, maar in minder begaafde handen werd het dikwijls kunstmatig en gemaniereerd. Gelukkig waren er ook individuele kunstenaars, die gedurende deze periode hun eigen persoonlijke wijzen van uitdrukking ontwikkelden. Eén van hen, Emily Carr (1871-1945) schilderde de majestueuze regenwouden van het noord-westen langs de Pacific en bracht aan de Canadezen een gevoel van hun geheimzinnigheid en schoonheid over.

Het ruige karakter van het Canadese landschap is Canadese schilders blijven inspireren, zoals David Milne (1882-1953) en de tegenwoordige kunstenaars Goodridge Roberts en Jacques de Tonnancour. Oudste in zijn beroep in Canada is Frederick H. Varley, die nog steeds schildert op de leeftijd van 79 jaren. Al deze kunstenaars zijn in Canada's National Gallery in Ottawa vertegenwoordigd, die tegelijkertijd een nationale ere-hal voor kunstenaars is de verzamelplaats van meesterwerken en de nationale manifestatie van allerlei richtingen en invloeden in de kunst. (C. S.)

A NEW-CANADIAN VISITS THE WEST

By Naïm Kattan

Travelling through the vast expanse of prairie snow, a visitor, whether from a foreign land or from Eastern Canada, is oppressed by a feeling of anxiety. Man seems lost in an environment of gigantic dimensions which exceed his grasp.

The distance is great between one little town and the next, and this is accentuated by the harshness of the climate. For months on end, the individual must adjust his daily life to isolation and solitude.

Sweden came to my mind a great deal during my trip. There, the people have accepted their solitude; they do not try to escape from it or to avoid it. Their need for communication is so suppressed that, to emerge, it must break through an external shell of rigid reserve and extreme gravity; hence the violence of the people's reactions. Swedish literature is woven of wild passions and of a frantic quest for an unrealizable absolute.

What a contrast with the Canadian West! First of all, the people out West identify themselves with their region much more than Easterners do. There is, so to speak, a manner of being a Westerner: one who, unlike the Swede, has not accepted solitude. He has always made every effort to escape from it; communication with his neighbours has become the rule. The warm welcome of the West is not a myth; it follows essentially from the attitude adopted at the very beginning by the prairie setttlers. They do not resign themselves to solitude even when they are isolated and contact with any human being is important as human fellowship.

This atmosphere of warmth, breathed in with the icy winter wind, distinguishes the society of men in the face of cruel nature. But, since the friendliness is not conditioned by the personality of the individual, it assumes a vague and indefinite character. Friendships quickly formed may be superficial and may not resist the test of time.

It was under such conditions that thousands of Ukrainians, Germans, Poles and other people coming from every part of Europe had to make a new start in life. Their isolation was increased by their condition as immigrants. Transplanted in this new land, what difficulties they had to overcome, what impassable barriers to break down—forced even to learn the language of their neighbour before they could extend a hand to him and communicate with him!

Clearing the Canadian land was a saga in which the sufferings of men were made bearable only by the hope of the better future they were insuring for the generation to follow. These towns and villages, these groups of farm people who have not forgotten the songs of their childhood or the harshness of their lives, know that Canada is a country born by the will of man. All these modern and prosperous towns and cities testify to the victory of man over hostile nature.

The idea which new Canadians of Eastern Canada may have formed of English-speaking Canadians is modified by contact with fresh realities. My great surprise was in not finding out West the same Anglo-Saxon circles as I had known in Montreal, Toronto or other places. Toronto is an English city outside of England, an American city against its will, and becoming more and more cosmopolitan. In Saskatoon, I heard people deploring the great power of the Toronto and Montreal banks; and in Vancouver they firmly believe that the Federal Government favours Ontario and Eastern Canada. From the province of Quebec, English Canada appeared to me to be a united bloc. That picture faded away.

Where is the true English Canadian—in Ontario, on the Prairies or in British Columbia? If he is an Ontarian, does he live in Toronto or in the country? In places like Winnipeg, the social life of the city does not appear to be identified with the Anglo-Saxon group. English-speaking people themselves are still linked with their Scottish, Irish, English or Welsh origins. Of course, there are British institutions everywhere in Canada and there are ethnic minorities who have more or less adopted them.

Everywhere I felt the invasion of Americanism. I got the impression that the majority of English Canadians are resolved to resist it, but that first they are trying to decide what they might oppose it with. British traditions remain but their original character has changed. The distinction between Great Britain and English Canada is apparent. A professor of British origin whom I met at the University of Toronto told me that he had spent over a year getting used to seeing Canadians neither as Britons which he had supposed them to be before his arrival, nor as Americans, which they had seemed to him when he came.

Seen from the West, French Canada acquires a reality and, on the cultural level, a strength unsuspected before you leave it. French Canadians constitute a society that has a distinct culture. From afar, that culture appears homogeneous, full of vitality and rich in promise. An ever growing number of English-speaking Canadians hope that French Canada will preserve for this country a character different from that of the United States. Some people count so much on it that they automatically exaggerate the importance of any artistic or cultural achievement coming from French Canada. These people, animated by good will, do not understand that in spite of their interest, French Canada is not concerned about cultural expansion.

The field is vast and the soil is fertile. Until recently, the distinction was made between universal French culture, having its centre in Paris, and the language and culture of French Canada, considered as limited to one particular group. It used to be rare for an English-speaking Canadian to share the French-Canadian culture. People are now becoming convinced that the French culture and language belong to all Canadians and that even those of Anglo-Saxon origin have only to learn French to find its wealth within their reach.

(Citizen.)

A recently discovered gas well in Southern Alberta has come into production just 145 miles south of Calgary and 5½ miles north of the Montana border. Producing at the rate of sixteen million cubic feet of gas daily, the new well represents an important addition to this country's already considerable production of natural gas.